

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

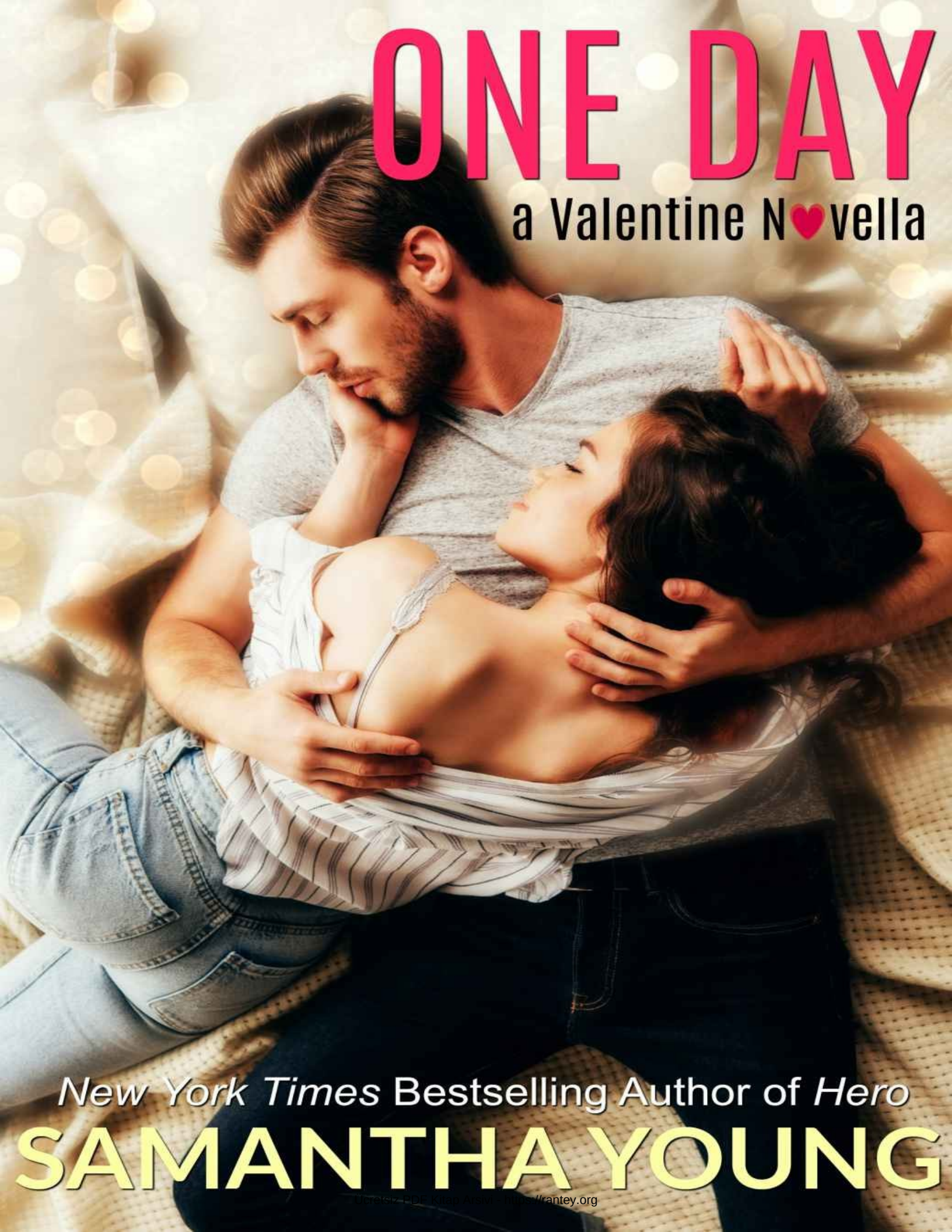
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic couple is shown in a close embrace on a bed. The man, with short brown hair and a beard, is wearing a grey t-shirt and has his hand on the woman's shoulder. The woman, with long dark hair, is wearing a striped top and jeans, and is looking up at him. The background is softly lit with warm, out-of-focus bokeh lights, creating a cozy and intimate atmosphere.

ONE DAY

a Valentine N♥vella

New York Times Bestselling Author of *Hero*

SAMANTHA YOUNG

©2015 by Sam Young. All rights reserved. santey.org

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BİR GÜN
Bir Sevgililer Günü
Romanı

TARAFINDAN
SAMANTHA YOUNG

Telif Hakkı© 2016 Samantha Young

Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, bu kitabın yukarıdaki yazarının önceden yazılı izni alınmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Bu çalışma Copyright House tarafından tescil edilmiş ve

korunmaktadır. Kapak stok görseli Bezikus (deposit photos)

Kapak tasarımı Samantha Young'a ait

Indie Formatlama Hizmetleri ile E-Kitap Formatlama

İçindekiler

Başlık Sayfası
Telif Hakkı
Samantha tarafından
yazılan kitaplarNovella
Yazar Notu

Samantha Young Yazarının Diğer ağdaş Romanları

Dublin Caddesi Serisi:

Dublin
Caddesi'nde
Londra Yolu'nun
aşağısında
Çeşme Köprüsüne Kadar (bir
roman) Jamaica Lane'den Önce
Kale Tepesi (bir roman)
Hindistan'dan Düşüş
Echoes of Scotland Street
Moonlight On Nightingale Way
One King's Way (bir novella)
Valentine (bir roman)

Hart's Boardwalk Serisi:

Tek Gerçek Şey Her
Küçük Şey

Bağımsız

Kahraman

Derinlere Doğru Serisi

Sıgılıklardan
Derinlere

Samantha Young'dan Genç Yetişkin Kentsel Fantezi
Başlıkları

Lunarmorte Üçlemesi:

Ay Büyüsü
Nehir
Oyuncusu
Kan Gündönümü

Ankh Üçlemesinin Savaşçıları:

Kan, Kanın
Geçmişini
Anlatacak
Kan Gölgelele

Ateş Ruhları Serisi:

Dumansız Ateş
Kavrulmuş
Gökyüzü Ödünç
Alınmış Kor
Karanlık,
Tutuşturulmuş
Samantha Young Slumber
yazarının diğler kitapları
Damla Damla Gözyaşı, bir
novella Aramızdaki İmkansız
Genişlik

Cairngorms, İskoçya

Bir gün.

"Lanet olası bir gün," diye mırıldandım yürüyüş botlarımı giyerken. Telefonumdaki fenerle oynadım ve son tuvalet kâğıdı rulomu aldım. "Lanet olsun." Medeniyetin geri kalanı sonunda daha fazlasını almam gerekecekti. Kardeşimden ödünç aldığım karavandan dışarı atlarken tipik diye düşündüm. Şubat sabahının dondurucu soğuğunda titreyerek el fenerimi/telefonumu ormana doğru salladım ve aceleyle minibüse geri dönüp

Palto.

Ama mesanemdeki baskı hareket etmemde ısrar etti. Çabuk ol!

Nefesimin altında küfürler mırıldanarak ormana doğru ilerlemeye başladım, bu lanet olası günü lanetliyordum!

Sevgililer Günü!

Bu kamp gezisinde bir kez bile sabahın bu erken saatinde işemem gerekmemiştir. Ama Sevgililer Günü'nde, zifiri karanlık, baltalık bir Sevgililer Günü'nde, sabahın beşinde, elbette işemek için o kadar çaresizdim ki umumi tuvalet açılana kadar beklememin imkanı yoktu.

Daha da kötüsü Loch Alvie'nin yanındaki bir rıhtıma park etmiştim. Etrafım mezralarla çevriliydi. En yakın lanet olası kasaba Aviemore'du, adil olmak gerekirse sadece on dakika uzaklıktaydı ama mesaneniz size bağıırırken on dakika uzun bir süreydi. Ayrıca... yine... o sırada hiçbir umumi tuvalet açık değildi!

"Ormanlar muhtemelen daha temizdir," diye homurdandım, geçen hafta kullandığım bazı tehlikeli umumi tuvaletleri düşünerek.

"Ah!" Ormanda çamura basıp kaydım, zaten çok hızlı atan kalbim aniden daha hızlı çarpmaya başladı. "Öleceğim," diye fısıldadım, telefonumun ışığında görmeye çalıştığım gözlerim kocaman ve yuvarlaktı. Korku hikâyeleri böyle başlardı. Artık manşetleri görebiliyordum:

LOCH ALVIE'DE YALNIZ BİR KADIN ORMANDA ÖLDÜRÜLMÜŞ OLARAK BULUNDU.

Yerel halk efsanevi orman canavarından şüpheleniyor!

"Kapa çeneni Hazel," diye mırıldandım ve iş trafiği tarafından görülmemek için yoldan yeterince uzaklaştığımı hissederek durdum. "Bir kızıl sincap tarafından parçalanma ihtimalin çok yüksek, kendini savunamazsın çünkü onlar nesli tükenmekte olan bir tür." Ve çok saldırgan olabilirler.

Yürüyüş pantolonumun fermuarını açıp onu ve iç çamaşırımı ayak bileklerime doğru iterken, lanet olası Sevgililer Günü'ne bir kez daha lanet ettim. Çömeliş, kavurucu soğukta ormana işerken iç çektim. Sanki bu günün benim için bir anlamı vardı. Son on yıldır! Aşk Tanrısı'nı kızdıracak ne halt etmişim?

Mesaneindeki ağrı hafifledikçe fiziksel bir rahatlama hissettim ve tam minnettar bir iç çekiş yapmak üzereyken, çatırdayan çalıların sesiyle tüm vücudum dondu. Kafamı kaldırdığımda yakınlarda dans eden bir ışık gördüm.

Birdenbire ışıktan kör oldum.

Donmuş bir çığlık boğazımda düğümlendi. Ölecektim!

Ormanda biri vardı, işerken bana bakıyordu ve ben ölecektim!

Orada öylece oturma, seni moron!

İçimden gelen bu taleple bedenimin kilidi açıldı ve telefonumu tutmak için kolumu kaldırdım. Üzerindeki fener karanlıkta görmeme pek yardımcı olmuyordu. Gördüğüm şey büyük, iri, hantal bir figürün gölgesiydi.

O çığlık aniden içimden kaçtı ve koşarken aynı anda pantolonumu ve iç çamaşırlarımı çekmeye çalıştım. Ancak yolu hangi yönde bulacağımı hatırlayamıyordum!

"Bekle!" Bir adamın derin sesini duydum. "Ben gitmiyorum-"

Ama her ne söylediyse, düşerken vücuduma çarpan sert toprak yüzünden boğuklaştı. Kan kulaklarımda uğuldarken kalbim balyozla dövülmüş karşı benim kaburgalar.

Bu çatlak ormanlık alan arkasında Ben söyledi
Ben o oldu aşağıdaki Ben. Ayağa fırladım,
umutsuzca pantolonumu giymeye çalışıyordum. İç çamaşırlarını
giymeyi başarmıştım ama pantolon yine düşmüş ve bana
çelme takmıştı. "Hadi ama!" Fısıltıyla bağırdım, gözyaşlarım
gözlerimi yakıyordu.

Onları kaldırdım. Birden ağaçların arasından çıktım ve- "Ahhh!"

Gölün kıyısındaki büyük çakıl taşlarının üzerinde kayarak durmaya çalıştım. O parlak ışık arkamdan sıçrayınca etrafımda döndüm.

Burada ölmeyecektim.

Mamut gibi adama tüm gücümle saldırdım ve sert gövdesiyle çarpıştım. Umudum onun yere düşmesi ve benim de onu geçmemdi. Ama ikimiz de etrafımızdaki gevşek kayalara takılıp ormana doğru kafa üstü düşerken homurtusu kulaklarımda çınladı. Başım toprağa çarptı ve nefesim kesildi.

"Siktir," dediğini duydum sesin. "Kahretsin. Sen iyi misin?"

Yabancıнын sesindeki endişe karşısında sustum ve aptalca bir nedenden ötürü cehennem gibi kaçma fırsatını değerlendirmek yerine hırıltıyla "Amerikalı mısınız?" diye sordum.

Yanıma kaydı ve birbirimize fark ettim, ağır bacakları benimkilerin üzerindeydi. Bacaklarını nazikçe benimkilerden ayırdı ve el fenerini aramıza yerleştirdi. Hortlak gibi bir yüz bana baktı. Meşale ışığında kendi yüzümün de aynı derecede korkunç olduğunu hayal ettim. Ancak onun gözleri çılgın bir delinin gözleri değildi. Gerçek bir endişe taşıyor gibiydiler.

"Evet, ben Amerikalıyım. Liam Brody." Bana elini uzattı, ama ben hâlâ tehlikede olmadığımı ikna olmamış bir şekilde elime baktım. "Bana Brody diyebilirsin."

Elini incelemeye devam ettim, acaba şimdi hareket edersem kaçabilir miydim?

"Ben cinayete meyilli bir manyak değilim," dedi, sözlerinde eğlence vardı, "söz veriyorum. Çadırımdan ayrıldım çünkü işemem gerekiyordu."

Bunu yaptıktan sonra ormanda ışığını gördüm ve sonra seni gördüm... şey... ve sonra çılgılık atıp kaçıyordun. Seni çok korkuttuğumu fark ettim ve muhtemelen geriye dönüp baktığımda seni öldürmeyeceğimden emin olmak için peşinden koşmamalıydım. Bunun için özür dilerim."

Hâlâ adrenalinden titremiyor olsaydım (ve bunun için onu suçlamıyor olsaydım) açıklamasına sırtıtabilirdim. "Çadırın nerede?"

El fenerini soluma doğru salladı ve fener gölün sığ kayalık kıyısını aydınlattı. Uzakta bir çadırın dış hatlarını görebiliyordum.

"Sanırım bu yasadışı olabilir," dedim. "Ve bu havada çok aptalca." Ona dönüp baktım. "Donuyor olmalısın."

"Sadece kazak giyen ben ."

Gerçekten de giydiği kabarık ceketı görebiliyor ve hissedebiliyordum. "Kazağımın altında iki tişört var."

Liam bunu görmezden geldi. "Çadırın nerede?"

"Karavan." Ayağa kalkarak söyledim. "Rıhtıma park edilmiş."

O da ayağa kalktı, benden 10-15 santim kadar yüksekti. Ben 1.80 boyunda ufak tefektim, bu yüzden gerçekten iri bir adamın benim yanımda dev gibi görünmesi kolaydı. Gözümün korktuğunu hissederek bir adım geri çekildim. "Geri dönüş yolunu bulabilir misin?"

"Elbette, cehennemin dibine kadar yolum var!" Liam'dan uzaklaşmak için acele ederken lanet telefonumu düşürdüğümü fark ederek ısırdım.

"Ne oldu?"

"Telefonumu düşürdüm."

"Eğer sizi geldiğimiz yoldan geri götürmemi isterseniz, iyi bir yön bulma yeteneğim var."

Bir an onu düşündüm. "Katil bir manyak olmadığına söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum. Gerçi geleceğe yönelik bir referans olarak, katil bir manyak seni öldürmeden önce muhtemelen buna da söz verirdi."

Dehşet içinde ona baktım. "Ama ben öyle biri değilim."

"Ormanda kaybolmuş, elinde sadece sen ve meşalen olan yabancı bir kadına nasıl güven vereceğini gerçekten iyi biliyorsun."

Bir kahkaha attı ve yanımdan geçerek ağaçların karanlık örtüsüne doğru yürüdü. "İstersen ceketimi tutabilirsin. Ya da elini tutabilirim."

"Ben hallederim," diye ısrar ettim, ondan canımı kurtarmak için kaçmam gerekirse diye aramızda biraz mesafe olmasının kötü bir şey olmayacağını düşündüm. "Lanet olası Sevgililer Günü," diye mırıldandım.

"Neydi o?" "Oh hiçbir şey."

Sessizdik, etrafımızdaki tek ses gıcırdayan ağaçlar, sabahın erken saatlerinde böceklerin ve kuşların fısıltısı ve uzaktan geçen bir araçtı.

Liam aniden, "Biraz cesurca," dedi.

"Ha?" Önümde ilerlerken el fenerinin geride bıraktığı loş ışıkta ayağımı izlemeye niyetlenmişim.

"Ormanda tek başına işlemek." "Ya öyle yapacaktım ya da kendim işeyecektim." "da işeyebilirdin."

Gerçekten de yabancı bir adamla alenen işlemeyi mi tartışıyordum? Bu düşünce karşısında homurdandım. "İnsanlar o kaldırımını kullanıyor. Üzerine işlemeyecektim. Ayrıca oradan geçen herkes çıplak kıkımı görebilirdi."

"Ve sen de onları bu zevkten mahrum mu bırakacaksın?" Sözlerindeki kahkahayı duydum ve karşılık olarak sırtıtmaktan kendimi alamadım.

"Bunun bir zevk olacağını nereden biliyorsun? Ay krateri gibi bir kıkım olabilir."

Liam kıkırdadı. "Bunun doğru olmadığını biliyorum."

Muhtemelen ondan kaçarken çıplak kıkımı gördüğünü fark ettiğimde utançtan yerin dibine girdim! "Lanet Sevgililer Günü."

"Sürekli "Lanet Sevgililer Günü" diye mırıldanıyor musun?" "Evet. Çünkü öyle. Lanet Sevgililer Günü."

"Öyle," dedi, sesi aniden acımasız çıkmıştı.

Olabilir miydi? Gerçekten de VD'nin kutlanacak bir gün değil, melek şeklindeki küçük bir zorba tarafından yönetilen lanetli, ticari bir saçmalık olduğunu anlayan başka bir insan bulmuş muydum?

Onun acımasız ses tonunu onaylarcasına homurdandım.

"Telefonumdan bir iz var mı?" Lanet şeyi bulduğumuzu umarak söyledim. Küçük bir servete mal olmuştu.

"İşediğin yere yaklaşıyoruz."

Bundan öylesine bahsetmesi yüzümü kızarttı. "Biliyor musun, beni böylesine savunmasız bir pozisyonda gördüğün gerçeğinden bahsetmeyi bırakabilirsin."

"Hepimizin çiş ihtiyacı var," dedi Liam kesin bir ifadeyle. "Seni işerken yakalamış değilim-"

"Tra la lah!" Onu susturmak için bağırdım.

Bir kahkaha attı ve durup bana baktı. "Gerçekten tra la lah-ed yaptığına inanamıyorum. Kimse tra la lah yapmaz."

"Yapıyorum... kaba Amerikalıların bedensel işlevlerim hakkında tartışmasını engellemeye çalışırken."

"Hepimizin ş-"

"Tra la la la lah, la la la lah!"

Omuzları önümde titriyordu. "Deck the Halls'a gittiğinin farkında mısın?"

Noel şarkısını kafamda hızlıca çaldım. Lanet olsun. Az önce bu şarkıya eşlik etmişim. "Bazı şeyler hakkında konuşmayı kesersen ben de tra la l-'ı keserim."

"," dedi aniden muzaffer bir edayla.

Eğildi ve doğrulup arkasını döndüğünde el feneri telefonumun üzerinde yanıyordu. "İyi görünüyor."

"Tanrıya şükür." Ondan aldım. "Teşekkür ederim. Tuvalet kağıdımın orada olma ihtimali var mı?" Onun ötesini işaret ettim.

Geri döndü, tekrar eğildi ve tuvalet kağıdını aldı.

"Tanrıya şükür." Ondan aldım.

"Minibüsüne dönmek için yardıma ihtiyacın var mı?" sözleri kahkahalarla karıştı.

Bunu kabul etmekten nefret ediyordum ama ya bir süre tek başıma dolaşıp kaybolacaktım ya da Amerikalı'nın katil olmama ihtimalini göze alacaktım. "Evet. Lütfen."

"Sorun değil."

Yolumu aydınlatmak için kendi fenerimi/telefonumu kullanarak onu tekrar takip etmeye başladım.

"Gerçek bir el fenerine yatırım yapman gerektiğini biliyorsun," dedi Liam. "Telefonundaki seni çok uzağa götürmez."

"İşeyecek kadar uzağa götürdü beni," dedim, bedensel işlevlerim hakkında konuşmamamız için ısrar ettiğimi bir anlığına unutarak.

Birdenbire ormandan çıktık ve rıhtıma çıkan yokuşun dibinde durduk. Liam tırmandı ve sonra bana yardım etmek için elini uzatmak üzere arkasını döndü.

Onu tuttum ve nasırlı tenini tenimde hissettiğimde içimden bir ürperti geçti. Eli benim elime kıyasla çok büyüktü ve beni bir tüyden daha ağır değilmişim gibi yukarı çekti. Titrememi dışarının dondurucu soğuğuna bağlayarak ona karşı hissettiğim keskin farkındalık ateşini görmezden geldim.

Meşalesi kardeşimin karavanının üzerinde sallandı.

Yaklaşık sekiz yaşındaydı ve hiç de güzel görünmüyordu. Yine de içi rahattı. Bol miktarda uyku alanının yanı sıra, yıkanmak için bir lavabo, çay yapmak için bir ocak ve çorba ve fasulye ısıtmak için bir ocak vardı.

Liam'ı soğukta küçük çadırında düşündüm. Akıllı olsaydım minibüsüne biner ve giderdim. Ancak, Amerikalıya karşı bir minnettarlık duygusu ve daha da tuhaf bir şekilde ona henüz veda etmek istememe duygusu beni rahatsız ediyor gibiydi.

Bu çok saçmaydı çünkü geçen haftayı erkeklerden uzak durarak ve her dakikasını severek geçirmiştım.

"Orada bekle," dedim, yanından geçip minibüsüne doğru yürüdüm. Arkaya tırmandım ve ocağın altındaki çekmeceyi açtım. İçindeki çakıyı kaptığım gibi, bıçak açık bir şekilde minibüsten geri çıktım.

"Bir fincan çay ister misin?" Kayıtsızca söyledim.

Meşalesi benden bıçağa doğru sallandı. "Yakışıklı postum için beni öldürmeyi planlayan katil bir manyak olmadığını nereden bileceğim?"

Alaycılığı karşısında ağzımın kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Bunu korunmak için el altında tutuyorum, sen sıcak bir fincan çay içersin ya da ormana, soğuk çadırına geri dönersin. Hangisi olacak?"

"Çay alacağım, teşekkürler," dedi ve bana doğru yürüdü. Minibüsümün ışığı yüzüne vuruyordu.

Vay anasını.

Keskin, inatçı bir çene hattı ve kısa, yakından kırpılmış koyu sarı saçları vardı ve... yani ateşliydi.

Çok ateşli.

Yakışıklı postu hakkında şaka yapmıyordu.

Ona zayıf bir gülümseme verdim ve binmesini işaret ettim, aniden bu fikri yeniden düşündüm. Güzel bir yüze karşı bağışıklığım yoktu ve şimdilik erkeklerden uzak durmaya yemin etmişim.

"Umarım ne kadar büyük bir riske girdiğimin farkındasındır," dedi, bir şekilde koca bedenini zarifçe minibüsümün içine sokmayı başararak. "Burada bana her şeyi yapabilirsin."

Onun alaylarına sııttım, zaten büyülenmiştim (ve içten içe bunun için kendime lanet ettim!) ve peşinden içeri girdim. Soğuşun bir kısmını engellemek için kapıları kapattıktan sonra çakıyı ocağın yanındaki üniteye yerleştirdim ve aceleyle ceketimi giydim. Bunu yaparken gözlerim Liam'ın kilerle çakıştı ve minibüsün parlak tepe ışığında gözlerinin muhteşem olduğunu gördüm. Açık yeşil ve etkileyici.

Haksız yere yakışıklıydı.

Ocağın üzerinde çaydanlığımı kaynatmaya koyuldum, biraz da kendime güveniyordum çünkü onun her hareketimi izlediğini hissedebiliyordum.

Aniden koluma dokunmak için uzandı ve ben sıçradım.

"Elin. Elinde bir kesik var" diye açıkladı.

Bakmak için ters çevirdim ve haklı olduğunu gördüm. Düşmelerimden biri sırasında olmuş olmalıydı. "O kadar da kötü değıl."

"Onu temizlemelisin. Su ısıtıcısından biraz sıcak su ve bir bez kullan. İlk yardım çantanız var mı?" Minibüsün etrafına bakınarak söyledi.

"Sırt çantamın arkasında." Sürücü koltuğının arkasına yerleştirdiğim büyük çantayı işaret ettim ve Liam'ın sürünerek çantaya doğru ilerlemesini izledim. Ceketini vücudunu sıyırdı ve yürüyüş pantolonu kıcını sıktı.

Ağızımda biraz tükürük biriktiğini hissettim.

Bu çok, çok iyi bir kış.

"Anladım," dedi ve beni onu süzerken yakalamadan önce bakışlarımı başka yöne çekti.

Lanet olsun.

"Kahrolası Sevgililer Günü," diye , çay havlularını koyduğum plastik torbayı karıştırırken. Bir tane buldum ve üzerine dikkatlice biraz sıcak su döktüm.

"Al."

Liam'a baktım. "Ben yaparım."

Güzel gözlerindeki belirgin samimiyete güvenmeye karar vererek ona doğru süründüm ve bezi uzattım. Nazikçe bezi ve elimi aldı ve kesiğimi temizlemeye başladı.

Kararlı bir şekilde yüzüne değil, ne yaptığına baktım. "Teşekkürler," diye mırıldandım.

"ederim," mırıldandı, sesi derin ve herhangi bir erkeğin sesinin olabileceğinden çok daha seksiydi.

Karnımın alt kısmındaki bir takla bacaklarımın arasında karıncalanmaya neden oldu ve aynı zamanda meme uçlarım sütyenime karşı sıkılaştı.

Soğuk yüzünden! Öyle olmadığını bildiğim halde kendimi temin ettim.

Tabii ki Sevgililer Günü'nde gelmiş geçmiş en çekici adamla tanışacaktım. Bu resmiydi: Aşk Tanrısı benden nefret ediyordu.

Kesiğimi temizlemesi, üzerine antiseptik sürmesi ve ardından kesiği bir yara bandıyla kapatması sonsuza kadar sürecektir gibi görünüyordu. Ya da onun deyimiyle yara bandıyla.

"Hepiniz iyisiniz." Başparmağıyla elimin üstünü okşadı ve gözlerim onunkilere kaydı.

Bakışları çok iyi bildiğim o ilgili ve takdîrkâr şekilde yüzümde geziniyordu.

Elimi ondan çektim. "Çay?" Aceleyle sürünerek ondan uzaklaştım.

"Çay harika olur" demeden önce arkamdan kıkırdadığını duyduğumu sandım.

"Soğutucu kutuda sütüm var," diyerek kutuyu çıkardım ve buzla dolu kutuyu açtım. Buzun içinde bir gün önce aldığım taze süt ve birkaç kutu diyet kola vardı.

"Süt harika olur."

"Şeker?" Omzumun üzerinden attım.

Nedense bu onu sırttırdı. "Hayır, teşekkürler."

İkimize de çay yaptım (benimki sütlü ve iki şekerli) ve bardağını ona uzattım. Bunu yaparken parmaklarımız birbirine değdi ve farkındalığın yeniden içime dolduğunu hissettim.

Yüce İsa.

Liam bir yudum aldı ve bir haftadır yaşadığım yere gelişigüzel baktı. "Yani... adımı biliyorsun," bakışları tekrar bana döndü, "Ama ben seninkini bilmiyorum."

Ona adımı söylemenin bir zararı olmayacağına karar vererek "Hazel" dedim.

"Hazel. Sana yakışıyor."

"Ela gözlü olsaydım bana daha çok yakışır." Annemin ela gözleri vardı. Fotoğraflarını görmüştüm. Ve tüm kardeşlerimin ela gözleri vardı. Onun yerine babamın gözlerini aldım. Büyük, koyu gözler, o kadar koyu kahverengi ki belli bir ışıktaki jet gibi parlıyorlardı.

"Hayır." Başını salladı ama 'hayır'ının ne anlama geldiğini açıklamadı.

"Yani..." Ona soracak bir şey aradım. "İskoçya'yı ziyaret mi ediyorsun?"

Liam fincanına baktı, elleri fincanın sıcaklığına sıkıca sarılmıştı. "Hayır, ben burada yaşıyorum."

"Çadırda mı?"

"Hayır. Şu anda bir kamp gezisi yapıyorum."

"Ben de. Karavan hariç. Bu havada çadırda uyuyabileceğimi sanmıyorum."

"O kadar da kötü değil. Ben Gunnison, Colorado'luyum. İnanın bana, soğuğu bilirim. Bu o değil." Sırıttı.

Güzel bir gülümsemesi vardı. Hayır, harika bir gülümsemesi. Dişleri beyazdı ama tam olarak düzgün değillerdi ve gülümsemesi biraz çarpıktı. Her nasılsa... çocuksu ve seksiydi.

Sikeyim.

Tenimdeki ani sıcaklığı görmezden geldim. "Orası ne kadar soğuk olur?"

"Eksi yedi."

O kadar da kötü görünmüyordu.

düşünceyi okumuş olmalı ki, "Celcius değil Fahrenheit cinsinden" dedi.

Yüzümü buruşturdum. "Lanet . Kendime not: Gunnison, Colorado'dan uzak dur."

Liam güldü. "En azından kışın."

"Peki neden İskoçya?" Dedim, onun hakkında daha fazla şey öğrenmek ilgimi çekmişti. Olmak istediğimden çok daha fazla merak içindeydim.

"Burada okudum. Yüksek lisansımı. Aberdeen Üniversitesi. O kadar beğendim ki kaldım."

Gülümsedim çünkü bir yabancıнын ölkemizi beğendiğini söylemesinden memnun olmak İskoçların doğasında vardı. Biz İskoçlar çok gururlu yaratıklağık, bir yabancıнын topraklarımızın güzelliğini anlaması bizi kolayca gururlandırırđı.

Geçen haftayı daha yakından tanımakla ve yaylalarla daha derin bir bağ kurmakla geçirdiğim bir güzellik.

Şu ana kadar her şey çok iyi gidiyordu.

İş yok, erkek yok, sadece büyüleyici göller, vadiler, dağlar ve kendi düşüncelerim var.

Liam Brody'e kadar.

Son derece kızgın olmama rağmen onunla tanıştığım için üzgün değildim (artık alışılmadık buluşmamızın ilk şoku geçmişti), tam da bu yüzden Amerikalı'dan olabildiğince çabuk uzaklaşmam gerekiyordu.

"Peki ne kadar zamandır burada yaşıyorsun?" Evet, çünkü daha fazla soru ondan kurtulmamı sağlayacak.

Bunu düşünürken dudaklarından hava üfledi. "Yaklaşık... on yıl."

"Bu seni... yapar mı?"

Meraklı soruma gülümsedi. "Otuz iki." "Peki, ne okudun? Üniversitede mi?"

"Ormancılık."

Bir kaşımı kaldırdım. Ormancılık eğitimi almış biriyle her gün karşılaşmıyordum. "Peki Ormancılıkta yüksek lisans derecesiyle ne yapılır?"

"Orman Mühendisi Olun."

Birden onun açık ekose pazen gömleği içindeki görüntüsü gözümün önüne geldi, sallanırken dalgalı gövdesi terden parlıyordu.

bir ağaca balta vuruyordu. Lezzetli oduncu fantezisini bastırdım, ama kelimelerim biraz kısıktı, "Ne... bu ne? Bu neyi içeriyor?"

Sanki ne hayal ettiğimi biliyormuş gibi gözleri keyifle parlıyordu. "Kereste hasat alanlarından kütük çıkarma."

Seksi görüntü tekrar gözlerimin önünden geçti. "Fiziksel olarak mı? Kendi başına mı?"

Liam sırttı. "Hayır, bundan biraz daha karmaşık."

İskoçya'da bu kadar uzun süre kaldığını bilmek aksanının daha çok farkına varmamı sağladı ve bazı sözlerini İskoç çapağıyla bitirdiğini fark ettim. Bu da çok seksiydi.

"Nasıl?" Aslında bilmek istiyordum.

"Kereste hasat alanını araştırıyorum. Bu, bir bilgisayar programı kullanarak arazinin topografik özelliklerinin haritalarını çizmek, tomrukları hasat alanından güvenli bir depolama ve yükleme alanına taşımak için ihtiyaç duyduğumuz yolların ve demiryolu ağlarının inşasını planlamak ve yönlendirmek anlamına geliyor. Kamp alanlarının, yükleme rıhtımlarının, köprülerin, ekipman barınaklarının ve su sistemlerinin inşasını planlayarak ve denetleyerek tomrukların güvenli ve verimli bir şekilde çıkarılmasını sağlıyorum. Ayrıca tomrukları taşımak için kullanacağımız yöntem ve ekipmanları seçiyorum."

Bu konuda bana ilginç ya da çekici gelmeyen hiçbir şey yoktu ve nedenini açıklayamıyordum.

Tamam, belki de oduncu fantezisiydi.

"Orman mühendisi." Başımı salladım. "İyi iş."

Güldü. "Böyle düşünmene sevindim. Ne iş yapıyorsun Hazel?"

Adım dudaklarında ne kadar iyi tınlasa da, benden gerçek bir cevap almak için yeterince iyi değildi. Bu yakışıklı orman mühendisine işimin berbat olduğunu söylemek istemiyordum. "Ben bir gazeteciyim," diye geçiştirdim.

"Ne tür bir gazeteci?"

"Kardeşinin karavanını ödünç alarak hayatına ara veren türden bir gazeteci."

Bu konuda konuşmak istemeyen türden bir gazeteci.

Çayımın kalanını geri attım.

Liam ne söylemediğimi anlamış gibiydi ve içkisini bitirerek beni takip etti. Onu bana uzattı, gözlerinde hayal kırıklığına benzer bir şey vardı. "Sanırım o zaman yakandan düşsem iyi olacak."

Merakıma cevap verdiği için kendimi kaba ve suçlu hissederek, bakışlarıyla karşılaşmadan kupasını aldım. "Evet, gitmeliyim."

"Tamam." Minibüsün arkasına doğru kaydı ve ben de onun için kapıları açtım, dışarı tırmanışını izledim.

El fenerini yakarken bana baktı. "Seninle tanışmak güzeldi Hazel."

Keşke adımı söylemeyi kesseydi!

Birdenbire ondan gitmemesini isteme dürtüsünü görmezden gelerek ona titrek bir gülümseme verdim. "Beni öldürmediğin için teşekkürler Liam."

Sözlerim karşısında gözleri yine içimi ürperten bir şekilde parladı. Son bir çarpık gülümsemeyle

Liam Brody, Loch Alvie'nin yanındaki karanlık ormanda kayboldu ve beni göğsümde garip bir ağrıyla bıraktı.

Temelli gitmişti.

"En iyisi bu," diye fısıldadım kendi kendime, minibüsün kapılarını kapatırken. "Lanet olası Sevgililer Günü."

Bir süre sonra lavaboda hızlıca soğuk bir duş aldım, dişlerimi fırçaladım, biraz makyaj yaptım, temiz kıyafetlerimi giydim (olabildiğince hızlı bir şekilde) ve minibüsün şoför koltuğuna oturdum.

Karavanıyla bu yayla gezisini birkaç kez yapmış olan kardeşim Johnny'ye göre, Newtonmore yakınlarında kahvaltı için harika bir yer vardı. Kamyon şoförlerinin yemek yemek için durduğu, kuş uçmaz kervan geçmez bir yermiş.

Görünüşe göre kahvaltı güzeldi.

Kardeşimin tarifine uyarak, güneşli ama soğuk bir sabahta oraya doğru yola çıktım. Son birkaç gündür yağmur yağıyordu ama elbette Sevgililer Günü'nde güneş açacaktı.

Liam'ı çadırında tek başına düşündüm ve kahvaltıda ne yemeyi planladığını merak ettim. Ayrıca seyahat yöntemini de merak ettim. Yol kenarında başka bir araba yoktu... Bu salak her yere yürüyerek mi gidiyordu?

Bu, yoldan geçen bir araç tarafından öldürülmek için kesin bir yoldu.

Ama bu beni ilgilendirmezdi. Kaşlarımı çattım.

Belki de geri dönüp onu yakalamalıyım. Belki de yapmamalıyım!

Tamamen yabancı biri için duyduğum endişeyi görmezden gelerek lokantayı buldum ve bir kamyonun yanına park ettim.

İçerisi pek de çekici bir yer değildi. Her şey kirli bej rengindeydi. Yerlerin her yerinde lastik izleri vardı ve kabinlerdeki deri daha iyi günler görmüştü. Ama temizdi. Ve meşguldü.

Bulabildiğim ilk boş masaya oturdum.

"Bir dakika içinde sizinle ilgileneceğim," dedi garson önümdeki masada oturan adamların siparişlerini alırken.

Başımı salladım ve büyük, şişman bir İskoç kahvaltısı istediğimi zaten bildiğim halde menüye baktım.

Karnım beklentiyle guruldadı.

"Kahve, çay?" Garson kız yanımda belirdi. "Çay lütfen.

Varsa biraz da portakal suyu." "Evet, tabii. Sipariş vermeye hazır mısınız?"

"Tam İskoç kahvaltısı."

Bakışları beni taradı. Sadece boyum kısa değildi, aynı zamanda ince kemikli ve narindim. "Bu büyük bir porsiyon."

Küçük olabilirim ama zaman toparlanabilirim.

Sırıttım. "Mükemmel.

"Yumurta?"

"Çırpılmış."

Tam lokantanın kapısı açılırken siparişimi alıp uzaklaştı.

Ufak tefek, sakallı bir adam içeri girdi ve tam bakışlarımı ondan ayırmak üzereydim ki bakışlarım arkadaşına takıldı.

Liam Brody.

Hayır. Lanet olsun. Bu taraftan.

Sanki beni hissetmiş gibi başını bana doğru çevirdi, gözleri tanıma ve şaşkınlıkla genişledi.

Görünüşe göre evren bu Amerikalıyı yoluma çıkarmaya kararlıydı.

Biraz hippie olan ve ruhani dünyaya, kadere, alinyazısına ve tüm bu saçmalıklara inanan Johnny, bunun kismet olduğunu söylerdi.

Kafamın içinde onun sesi varken, ne olacak ki diye düşündüm. Liam'a gülümsedim ve el salladım.

Davetimi kabul etti, ufak tefek, sakallı adamı teşekkür eder gibi omzundan alkışladı ve bana doğru ilerledi.

Liam iri gövdesini küçük kabine kaydırırken sırttı. Ceketinin önü açıktı ve daha önce onu görmeyi hayal ettiğim gibi kırmızı bir flanel gömleği vardı.

Aptal gibi kızarmamaya çalıştım. "Merhaba Yabancı." "Bu çok tuhaf," dedi, hâlâ sırtarak.

"Buraya nasıl geldin?"

"B9152'den aşağı doğru yürüyordum ki o kamyoncu," diye arkasını işaret etti, "Pete, durdu ve bana kendimi öldürteceğimi söyledi."

"Haksız değil." Kaşlarımı çattım. "Neden yürüyorsun?"

Yüzünü buruşturdu. "Arabam Aviemore'dan hemen önce bozuldu. Bir garaja koydum ama tamir etmek çok uzun sürecekti. Yürümeye karar verdim."

"Buraya geldiğine inanamıyorum." Onun delici bakışlarından kaçınarak lokantaya baktım.

"Görünüşe göre evren birlikte biraz zaman geçirmemizi istiyor."

Gözlerim tekrar onunkilere kaydı, tam da düşündüğüm şeyi söylediği için şaşırmıştım. Bir kahkaha attım. "Görünüşe göre."

"Size ne getireyim?" diye sordu garson kız.

"Uh..." Liam menüye bir göz attı ve bana "Ne alırdınız?" diye sordu.

"Tam İskoç kahvaltısı."

"Ben de aynısından alayım." Menüyü ona uzattı. "Çırpılmış yumurta. Ve bir kahve lütfen."

Tek kelime etmeden elinden aldı ve uzaklaştı. "Burası kesinlikle dost canlısı bir lokanta," diye takıldım.

"Evet ama Pete kahvaltının çok iyi olduğunu söyledi."

"Kardeşim de aynı şeyi söyledi. Burayı nerede bulacağımı o sayede öğrendim."

"Karavanın sahibi olan kardeşin mi?" Liam sanki herhangi bir kişisel sorunun beni kaçırtmasından korkuyormuş gibi neredeyse temkinli bir şekilde söyledi.

Oh ne olacak, diye tekrar düşündüm. "Aynen öyle. Bir süreliğine hayattan kaçıyorum. Bunu yapmak için Sevgililer Günü'nden ilham aldım."

Liam gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünerek, "Öyle mi?" dedi.

"Gün lanetli. En azından benim için."

"İlginç bir hikayeye benziyor."

Küçük deri koltukta arkama yaslandım ve onun fazlasıyla yakışıklı yüzüne baktım. "Hikâyemi dinlemek ister misin?"

O da benim hareketlerimi yansitarak koltuğunda rahatladi.
"Kesinlikle." "Tamam... öncelikle, bir sinema filmi olmak için büyük planlarım vardı.

On yedi yaşımdan beri Herald ya da Guardian gibi bir gazete dergisinde yazarlık yapıyorum. Yirmi yedi yaşındayım ve hâlâ okumak yerine yemek yemeyi tercih ettiğim bir kadın dergisinde tavsiye köşesi yazıyorum."

Liam kahkaha olduğunu bildiğim şeyi öksürükle .

"Sorun değil, gülebilirsin," diye sııttım, "Oldukça acınası bir durum."

"Sen sadece... bazı şeyleri eğlenceli bir şekilde ifade ediyorsun." "Görünüşe göre editörüm bu yüzden beni terfi ettirmiyor.

tavsiye köşesi. Asıl mesele tavsiye köşesi yazarı olmak değil. Ben oldukça inatçı bir insanım; insanlara tavsiye vermeyi çok seviyorum. Ancak gerçek, sıkıntılı sorunları olan insanlardan harika mektuplar alıyorum ve editörüm bunlara yanıt vermeme izin vermiyor. Yayınladığımız tek şey şımarık ilişki tavsiyeleri ve "erkek arkadaşım ya da kedim ültimatoları"... En hafif deyimiyile sinir bozucu."

"Yani işinizden nefret ediyorsunuz ve muhtemelen para için mutluluğunuzu feda ettiğiniz için kendinizden tiksiniyorsunuz."

"Vay canına." Gözlerimi ona diktim. "Bu özetleme saçmalığında iyisin, değil mi?"

Sırıttı.

"Evet. Okurlarımızın nedense çok sevdiği özlü, çoğu zaman iğneleyici, hakarete varan köşe yazımı yazarak iyi para kazanıyorum. Ruhumu bir ipotek ve bir Mini Cooper için sattım. Hayatıma ara vermemin nedenlerinden biri de bu."

"Diğer sebep?"

"Lanet olası Sevgililer
Günü." Liam kıkırdadı.

"Açıkla."

Kahvaltımız benden önce geldi ve görünüşe göre ikimiz de açlıktan ölüyorduk, bir süre sessiz kaldık.

Sonunda Liam haggis ve çırpılmış yumurtadan bir lokma yuttu ve "Ne diyordun?" dedi.

"Korkunç VD." Bunu düşününce kaşlarımı çattım. "On yıl önce benden iki yaş büyük bir müzisyenle çıkıyordum. Sevgililer Günü'nde başka bir kız için beni terk etti. Görünüşe göre kız onun müziğini gerçekten takdir ediyormuş." Hatırlayınca yüzümü buruşturdum. "Üç yıl sonra, bir yıllık erkek arkadaşım Sevgililer Günü'nde beni oturttu ve eşcinsel olduğunu söyledi."

Liam kahvaltısında boğuldu ve ben de elimdeki portakal suyu bardağını ona doğru ittim. Minnetle aldı.

"Şimdi iyiyim," diye onu temin ettim, çünkü bana şaşkınlıkla bakıyordu. "O zaman büyük bir sürpriz oldu ve bir süre neden ben diye düşündüm."

Liam gözlerini göğsüme dikerek, "Evet, daha çocuksu bir kızı tercih edeceğini düşünebilirsin," dedi.

İnce bedenime rağmen göğüs bölgem oldukça genişti. Benim gibi yapılı olan ama ona uygun bir göğsü olan kız kardeşim Heather, sık sık bana kıskançlıkla Tanrı'nın beni kendisinden daha çok sevdiğini söylerdi. Heather çok güzeldi ve fiziksel görünüşüyle ilgili hiçbir şikâyeti yoktu. Ancak ben her zaman gizliden gizliye Tanrı'nın beni daha çok sevebileceğini düşünmüştümdür.

Çünkü Heather yedi yaşında kaltak olmayı öğrenmiş ve yıllar geçtikçe bu konuda ustalaşmıştı. Artık gözü dönmüş bir orospuydu.

Liam'ın arsız bakışlarına güldüm ve Heather'la ilgili düşünceleri aklımdan çıkardım. "Değil mi? Yani... evet, şaşırdım. Ama üstesinden geldim. Bir yıl sonra da ilk sevgilim gibi kötü çocuk özentisi biriyle çıkıyordum. Bir arkadaşımın yatıyordu," diye gerçeği biraz kabarttım, o konuyu açmak istemedim, "Sevgililer Günü'nde öğrendim. Ondan iki yıl sonra, o aptal kötü çocuğa olan ilgimi hâlâ atamamışken, grubuyla ABD'ye gitmeye karar verdiğinde ikinci müzisyenim tarafından terk edildim. Sonunda kötü çocukla hiçbir yere varamayacağımı anlayınca iyi çocuklarla çıkmaya başladım. Ne yazık ki ilki beni gözyaşlarına boğdu, ben de bitirdim. Nihayet üç ay önce bir bilim adamıyla çıkmaya başladım. Yeterince iyi biriydi, yatakta da oldukça iyiydi, bu yüzden işe yarayabileceğini düşündüm."

"Sanırım öyle olmadı," diye düşündü Liam.

"Hayır. Birkaç hafta önce beni sevdiğini söyledi. Ben de karşılık vermedim çünkü henüz hissetmiyordum. Diğer Sevgililer Günü facialarını bildiği için geçen hafta nazikçe, beni beşinci bir Sevgililer Günü faciasının utancından kurtarmak için şimdi benden ayrılacağını söyledi. O zaman hayatıma ara vermek için iyi bir zaman olduğuna karar verdim. Biraz bakış açısı kazanmak ve bunu yaparken ülkemi daha iyi tanımak için."

Liam yemeyi bırakıp bana baktı. "VD'nin zührevi hastalık anlamına da geldiğinin farkında mısın?"

"Evet. Sevgililer Günü için oldukça uygun olduğunu düşünüyorum. Ama açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, cinsel yolla bulaşan bir hastalığım olduğu için terk edilmedim."

Sesindeki kahkahayla, "Bunu paylaştığın için teşekkür ederim," dedi.

"hastalığın var mı?"

Tekrar boğuldu ve yumruğunu göğsünün üst kısmına vurdu. Sözleri kısıktı: "Bu şimdiye kadar birinin bana sorduğu en tuhaf, en rahatsız edici soru olabilir."

Kesinlikle en tuhafı değil, diye düşündüm. "Sence Arnie ve Sly'ın oynadığı gey pornosu ateşli olur mu?"

"Düzelتيyorum. Bu daha garipti. Ve çok rahatsız ediciydi."

Omuz silktim, sııttım. "Ben biraz tuhaf bir insanım."

Birden gözleri mizahla ve yanılmıyorsa biraz da seksle parladı. "Tuhaflik iyi olabilir."

Tam olarak ne demek istediğini anlamamıştım ama sesinde kesinlikle bir çapkınlık vardı. "Az önce bana ayıp bir şey mi söyledin?"

Gölmekten başını geriye attı ama cevap vermedi.

Gözlerimi ondan ayırmadan kahvaltımı yemeye devam ettim. Dürüst olmak gerekirse benimle flört ediyor olabileceği için heyecanlıydım ama aynı zamanda temkinliydim. Ne de olsa lanet olası Sevgililer Günü'ydü. Ve Liam Brody kendi iyiliği için fazla çekiciydi.

"Sen kötü bir çocuk musun?" Aniden sordum.

Yüz ifadesi değişti ve gözlerini indirmeden önce gözlerinde bir acı parıltısı gördüm. "En ufak bir şey bile değil."

Hmm. Orada bir hikaye vardı. Ama ben daha soramadan, "Peki, burada aradığınızı bulabildiniz mi?"

senin molan mı?"

"Henüz değil," dedim, bu düşünceyle cesaretim kırılmıştı. Bir şans eseri ya da sihirle hayatın cevaplarına rastlayacağımı ummuştum. Ancak hayatın pek de öyle olmadığı sonucuna varmıştım. Tökezlemek de vardı ama bu hayatın içinden bir şeydi.

"Şimdi nereye gidiyorsun?"

"Fort William, ama önce Laggan'da durmayı düşündüm."

Beni incelemesi birden yoğunlaştı. Neredeyse koltuğumda kıvranacaktım.

"Ne?" Sonunda söyledim.

Omuz silkti. "Şey... Fort William'a doğru yola çıkıyorum. Tam olarak Ben Nevis'e tırmanmak için. Ama Laggan'da durabilirim."

"Sen sadece bedava bir yolculuk arıyorsun," diye takıldım. "Bunu Pete'den de alabilirim."

"Yeni tanıştığın sakallı kamyon şoförü mü?"

Liam sırttı. "Aramızda bir bağ var, Pete ve ben."

Kıkırdayarak ona başımı salladım. "Böyle bir büyücüye bedava yolculuk teklif etmem gerektiğinden emin değilim. Sonu sadece kötü olabilir."

"Sence ben çekici miyim?"

Sanki cazibesini dayanılmaz buluyormuşum gibi iç çektim. "Sadece en kötü şekilde."

"Çekici olmak için kötü bir yol mu var?"

"Lanet Sevgililer Günü'nde, evet."

"Peki... Sevgililer Günü'nden nefret ettiğime ve bu günü benimle aynı tiksintiyi paylaşan bir kadınla geçirmek istediğime dair sana söz versem?"

Gülümseyerek ve merakla başımı eğdim. "Neden nefret ediyorsun?"

"Çünkü..." tereddüt eder gibiydi, sanki benimle paylaşıp paylaşmamaktan emin değilmiş gibi, "Sevgililer Günü'nden birkaç hafta önce bir kadın hayatımı altüst etti. O günden beri o günü sevmiyorum."

"Kismet," diye mırıldandım, itirafı karşısında kanımı ısıtan bir enerji dalgası hissettim.

"Ne?"

"Yok bir şey," diye başımı salladım, kalbimin aniden çarpmasını kontrol etmeye çalışıyordum. "Sadece ağabeyimin söyleyeceği bir şey."

Peçetesini boş tabağına fırlattı. "Ee? Günü benimle geçirip sıradan bir günmüş gibi davranmak ister misin?"

"Neyse ne." Omuz silktim, peçetemi de tabağıma attım. Memnun olmuş bir şekilde sırttı. "Unutma," dedim, "çakımı her zaman yanımda taşıyım."

Arka cebinden cüzdanını çıkararak kabinden dışarı kaydı. "Biliyorsun, beni baştan çıkarmak için o bıçağa ihtiyacın yok." Bana göz kırptı.

Ve ben onun çapkın sözlerine cevap veremeden kahvaltısının parasını ödemek için uzaklaştı. Tam benimkini ödemek için tezgâha ulaşmıştım ki arkasını döndü ve elimi tuttu. "Paranı bir kenara koy."

"Kahvaltımın parasını sen mi ödedin?" "Elbette," dedi huysuzca. "Ah... teşekkür ederim."

"Bir değil."

Beni lokantanın diğ er tarafına, sakall ı kamyon şoförü Pete'in başka bir adamla oturduğu yere götürdü. "Hey, Pete, eşyalarımı almam lazım."

Pete Liam'dan bana baktı ve genişçe sırttı. "Anlıyorum. Bir tur daha att n, değil mi?"

Ses tonundaki imayı görmezden gelerek, anahtarlarını Liam'a uzatmasını bekledim. "Onları hemen geri getir."

Liam hâlâ elimi tutarak dışarı çıktı ve otoparkın diğ er ucuna park edilmiş daha k     bir kamyonu doğru yürüdü. "İnsanlar sana her zaman otomatik olarak güvenirler mi?" Pete'in anahtarlarını gayet mutlu bir şekilde Amerikal ya verdiğini ve benim de bu sabah onu minib s me aldığımı hatırlatarak, "İnsanlar sana her zaman otomatik olarak güvenirler mi?" diye sordum.

Omzunun üzerinden bana ukala bir gülümseme fırlattı. "Sadece o suratlardan birine sahibim."

"Bana bundan bahset," diye m r ldandım. "Ne?"

"Hiçbir şey."

Kocaman sırt çantasını almak üzere kamyonu atlamak için elimi bırakt ğında, dokunuşunu kaybettiğim için kendimi eksik hissetmemeye çalıştım. Elim tuttuğu için sinirlenmem gerekirdi. Ne de olsa bunu yapmak onun için tamamen ileri bir davranıştı!

Ama sinirlenmedim.

Lanet olsun.

"Nereye park ettiniz?" dedi Pete'in kamyonunu onun için kilitlerken.

"şu b y   sanat eserinin arkasında." İşaret ettim.

"Tamam, seninle orada buluşuruz." Bana karnımı titreten hızlı, çarpık bir gülümseme daha fırlattı ve aceleyle geri döndü

Lokantanın içinde.

Karavanıma doğru yürürken "Başın belada," diye mırıldandım. "Büyük bela. En büyüğü." Yarı heyecanla, yarı bu kismet meselesine ve sürekli kader gibi saçmalıklardan bahsettiği için Johnny'ye kızgın bir şekilde minibüse çarptım.

Onun sayesinde bu gece donumu kaybetme ihtimalim vardı.

Birden minibüsün arkası açıldı ve Liam'ın kocaman sırt çantasının içeri atıldığını görmek için boynumu uzattım. Ve sonra yanımdaki yolcu tarafına biniyordu.

O muhteşem gözleriyle gülümseyerek bana baktı.

Evet.

Bu gece donumu kaybetme ihtimalim var.

Tekneye binmek kötü bir fikirdi. O lanet tekneye bindiğimiz andan beri biliyordum.

Laggan'ın muhteşem bir çevreye serpiştirilmiş çok az sayıda binanın bulunduğu küçük bir köy olduğu ortaya çıktı. Mağazalar vardı; beyaz boyalı bir tabelada LAGGAN STORES yazan şirin, güzel ve eski bir bina. Ayrıca tepede bir kır oteli ve orada burada birkaç ev vardı. Ama çoğunlukla göz alabildiğine uzanan yeşil dağlar vardı ve Spey Nehri'ne ev sahipliği yapan güzel vadiye dalıyorlardı.

Liam bir kano teknesi kiralamamızı ve manzarayı yeni bir bakış açısından izlememizi önermişti.

Ona kürekle bir işe yaramadığımı söylemeye çalıştım.

İşe yaramazlığıma sırtarak, "Sürekli bankaya doğru gidiyorsun," dedi.

Öfkelendim, "Tanrım, sen daha güçlüsün.

Elbette beni durdurabilirsin."

Güldü. "Kafana bir şey koyarsan bir ordunun seni durdurabileceğini sanmıyorum."

"Bizi yanlış yöne doğru kürek çekmeyi aklımdan bile geçirmiyorum." Elimdeki küreğe baktım. "Bunu yanlış anlamam nasıl mümkün olabilir?" Küreği sudan çıkardım.

"Bak, sana göstereceğim." Liam bana doğru eğildiğinde tekne sallanmaya başladı.

"Yapma bunu!" Ağladım.

"Hiçbir şey olmayacak."

Tekrar bana doğru hareket etti ve tekne daha da sallanmaya başladı. İçgüdüsel tepkim onu kendi bedenimle dengelemeye çalışmak oldu ve kendimi ortalamak için hareket ettim.

Ancak, elimde büyük bir kürek olduğunu tamamen unutmuştum ve hareket ettiğimde kürek sudan çıktı.

"Hazel, kahretsin-"

Raketin Liam'ın kafasına doğru geldiğini fark ettiğimde kalbim göğsüme çarptı. Onu düşürmek üzereydim ama onun refleksleri daha hızlıydı. Kaçmak için eğildi, dengesini kaybetti ve sonra-

SPLASH!

İçimi bir korku kapladı. Nehrin ne kadar derin olduğu, Liam'ın ne kadar iyi bir yüzücü olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve birden onu kurtarmak için oraya atlamam gerekebileceğini fark ettim!

"Liam!"

Tam bunu yapmak için hareketlenmiştim ki su dalgalandı ve Liam sudan çıkıp ayağı kalkarken tekrar sıçradı. Ayağı kalktı, su bel hizasında ve yüzündeki nehir suyunu sildi.

Suçluluk duygusuyla su damlatan giysilerine baktım. "Burası sığ su o zaman?"

Gözleri mizahla dans ediyordu. "Özür dilerim."

"Benim hatam. Seni dinlemeliydim."

Utangaç bir şekilde gülümsedim ve kendimi işaret ettim. "Kayıkçılıkta kötüyüm."

Kano kayığının kenarlarından tuttuğunda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve bir an için intikam almak için beni suya düşüreceğini sandım. Bunun yerine tekneyi nazikçe nehrin kıyısına sürükledi ve karaya çıkmama yardım etti.

"O ıslak giysileri çıkarman gerekiyor," dedim.

"Ah," diye sırttı bana, "Demek bu bir ana planı, öyle mi?"

Yüzümü buruşturdum. "Sizi temin ederim, bir erkeği soymak için onu neredeyse boğmak zorunda kalmam."

"Eminim ," diye mırıldandı seksi bir şekilde.

Kızarmamaya çalışarak ve başarısız olarak, tekneyi işaret ederek dikkatimizi dağıttım. "Bununla ne yapacağız?"

Etrafında dönerek ağaçların arasından yukarı baktı. "Ben minibüsten eşyalarımı alayım, sen de tekne kiralayan adamlara tekneyi nereye götüreceklerini söyle. Sonra da düş alabileceğim bir yer buluruz."

"Hayır. Sen benimle tekne kiralayan adamlara gel. İçinde bulunduğun durumu görürlerse, lanet teknelerini bulmak için dışarı çıkmak zorunda kalmalarına kızmayabilirler."

Biz de aynen öyle yaptık.

Ve haklıydım.

Adamlar, teknelerine güvenmediğim halde tekneyle açılmamam ve arkadaşımı tehlikeye atmamam konusunda bana ders vermekle o kadar meşguldüler ki, teknelerini kurtarmak zorunda kalmalarını umursamadılar.

Bir yandan ders boyunca gülmemek için kendini zor tutan Liam'ı öldürmek isterken bir yandan da öğütleri dinledim.

"Eğleniyoruz, değil mi?" Karavanımı park ettiğim tepeye tırmanırken homurdandım.

"Sadece birazcık."

Gözlerimi devirdim ve başımı salladım. "Lanet olası Sevgililer Günü."

"Biliyorsun çok küfür ediyorsun."

Çok küfür ederdim. Geçen hafta beni terk eden bilim adamı Will, bende çekici bulmadığı tek şeyin bu olduğunu söylemişti. Ne yazık ki, kırılması zor bir alışkanlıktı. Üç ağabey ve agresif bir ablayla büyümüştüm. Evimizde çok fazla küfür vardı. O kadar çok küfür ederdiniz ki, kelimelere bağlanırdınız. "Siktir" gibi mesela. Neredeyse başka herhangi bir kelimenin önüne konabilecek ve yine de anlamlı olabilecek bir kelimeydi. Bunda bir güzellik vardı!

"Seni eleştirmiyorum," dedi sessizliğim üzerine usulca.

"Oh?"

"Sadece bir gözlemdi."

"Üç ağabey," dedim açıklama olarak. "Bu kıramadığım kötü bir alışkanlık."

"Benim için sorun değil," diye beni temin etti. "Sikmek deyince kulağa hoş geliyor sun."

Gülerek başımı salladım. "Eminim."

"Bu doğru." Karavanın kapılarını açıp kuru giysiler bulmak için sırt çantasını karıştırmaya başlamadan önce bana bir sırtış fırlattı.

O bunu yaparken ben de taşıma çantalarım dan bir askı kaptım, uyku tulumumu ve yorganımı bir kenara ittim ve minibüsün tavanına yakın bir kancayı aşağı çektim. "Ceketini bana ver."

"Her yere damlayacak," dedi, ne yapmak istediğimi anlayınca.

"Biraz sıkacağız."

Ceketi silktikten sonra, her birimiz bir ucundan tuttuk ve aynen öyle yaptık. Lanet şeyi mahvetmeden çıkarabildiğimiz kadar su çıkardığımızda, minibüse onun için astım.

Bana minnettar bir gülümseme verdi. "Şimdi ne olacak?"

"Bir konuk evinin önünden geçtik," dedi, tek neden geri dönerken geldiğimiz yönü işaret ederek. "Suyun üzerindeyken onu gördüm."

"Peki ne yapmayı planlıyorsun?" "Ev sahibinin düşüne büyüleyici bir şekilde gireceğim."

Gölerek onu takip ettim, kuru giysilerini taşıdım, böylece şu anda giydiği giysilerden ıslanmayacaklardı. Bir manastıra cazibesıyla girebileceğinden hiç şüphem yoktu.

Anlaşıldığı kadarıyla konuk evi Spey Nehri'nin muhteşem manzarasına sahip orta büyüklükte bir evdi. Ev sahibinin yabancı bir adamın düşünu kullanmasına izin vereceğine dair şüphelerim vardı ve yaşlı bir kadın kapıyı açıp Liam'a bataklıktan yeni çıkmış gibi baktığında şüphelerim daha da arttı. Muhtemelen yetmişli yaşlarındaydı ve üzerinde yürüyüş pantolonu ve kalın bir kazak vardı. Beyaz saçları gür ve dolgundu ve büyük bir tokayla toplanmıştı. Cildi yıpranmıştı ve saçma sapan bir havası vardı.

Olanları anlatırken gözleri bana kaydđ ve "Bir küreği bile tutamıyorsan asla tekneye çıkma" dedi.

Yüzümü buruşturdum. "Evet, şimdi anlıyorum."

"Düşunuzu kullanmama izin verirsiniz minnettar olurum," dedi Liam. "Parasını bile öderim."

Yaşlı kadın onu dikkatle inceledi. "Parasını ödemeyen misafirlerin tesislerimi kullanmasına izin vermek gibi bir alışkanlığım yok. Ya bu benden çalmak için bir dolandırıcılıksa?" Gözleri şüpheyile bana döndü ve dudaklarım öfkeyle aralandı.

Neden ben Liam'dan daha olası bir suçluydum?

"Söz veriyorum," diye sıırıttı ama bu sıırıttış bir çıtırtıya dönuştü, "Biz hırsız değiliz."

"Şu haline bak," diye derin bir iç geçirdi, adamın sırılsıklam olmuş giysilerine bakarak. Kenara çekildi, "Üşütmeden içeri gel. "

"Teşekkür ederim. Çok nazıksınız," diyerek ona o çocuksu gülümsemesini verdi ve benim için sürpriz oldu.

Evine girmeme izin verirken bana "Bu kesinlikle çok çekici," dedi.

"Farkındayım," diye cevap verdim kuru bir sesle.

"Ben Hazel, bu arada." "Belinda. Buradaki herkes bana Belle der."

"Liam," dedi koridorda durduğumuzda. "Sana elimi uzatırdım Belle, ama şu anda nehir kırıyla kaplı."

Belle kıkırdayarak başını salladı. "Bir Şubat sabahı Spey'de düşmek. Onu öldürmeye mi çalışıyordun?" Benimle alay etti.

"Evet, beni öldürmeye mi çalışıyordun?" Liam başını eğdi, gözleri neşe ve çapkınlıkla parlıyordu.

Sırıttım. "Bugün değil."

Yaşlı kadın güldü ve sonra sağ taraftaki odayı işaret etti. "Ben erkek arkadaşına duşu gösterirken sen de şuraya otur Hazel."

Onu düzeltmek için ağzımı açtım ama önce Liam konuştu. "Çok güzel bir evin var Belle," dedi Liam onu üst kata götürürken.

Gözlerimi devirerek oturma odasına girdim ve pembe kadife bir koltuğa oturdum. "Bir manastıra bile girebilir," diye mırıldandım.

Çok geçmeden Belle oturma odasında yeniden belirdi. "Her şeyi . Beklerken bir fincan çay ister misiniz?"

"Seni söndürmek istemiyorum."

"Hiç de değil. Yılın bu sadece birkaç misafirim kalıyor ve hepsi de dışarıda gezip dolaşıyor. Bana eşlik etmeleri oldukça güzel."

"Peki, eğer eminseniz."

Bana başıyla onay verdi ve sonra durakladı, düşünceli görünüyordu. "Havlular. Akşam için onları değiştirecek vaktim olmadı. Havlusu yok." Ben bir şey söyleyemeden gitmişti ve merdivenlerden çıkarken çıkardığı gıcirtıyı duyabiliyordum.

Sadece birkaç dakika sonra oturma odasında yeniden belirdiğinde, bu kez yüzünde eğlenen bir gülümseme vardı.

"Her şey yolunda mı?"

O daha konuşmadan merdivenler gıcırdadı ve koridordan bize doğru gelen ayak sesleri duyuldu. Birden Liam kapıda belirdi.

Kot pantolon, bir çizme, bir çorap ve başka hiçbir şey giymediğini görünce bir an donup kaldım.

Yırtılmıştı.

Mesela... cidden... karın kasları!

Onunla ilgili fantezilerimin gerçekte hiçbir ilgisi yoktu.

Diğer botunu da giydikten sonra bağcıklarını çözerek bana doğru yürüdü. Ben daha konuşmadan bana doğru eğildi ve ıslak giysilerini bana uzattı. "Artık gitmeliyiz," diye mırıldandı nefesinin altında. "Beni sonra süzersin."

Kafam karışmıştı, gözlerimi gövdesinden ayırıp yüzüne diktim.

Son derece rahatsız görünüyordu ve yanılmıyorsam yanaklarının tepesinde bir kızarıklık vardı. O kazağını silerken ayağa kalktım ve gözlerim soru soran Belle'e kaydı.

Kahkahalara boğulmak üzereymiş gibi görünüyordu. "Çay ister misin?"

Liam onun bakışlarıyla karşılaşmadan, "Teşekkür ederim ama hayır," dedi. "Acelemiz var. Ama tekrar teşekkür ederim."

Kaşlarımı çattığımda gözleri büyüdü. Bana bir mesaj göndermeye çalışıyordu ama bu mesajın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Gitmemiz gerekiyor," diyerek ıslak giysilerini benden geri aldı, "değil mi tatlım?"

Sevgi sözcükleri karşısında kaşlarımı kaldırdım ama devam etmeye karar verdim. "Evet," diye Belle'e döndüm. "Onu yanlışlıkla nehre batırmam o günkü programımızı bozdu."

Belle'in dudakları kıpırdadı. "Peki o zaman. Dışarıda görüşürüz." "Tekrar teşekkür ederim," demek için acele ettim çünkü Liam artık ona bakmayı reddediyor.

"Bir şey değil." Kapıyı bizim için açık tuttu ve Liam hızla dışarı çıktı. Ona sırtı ve sonra bana göz kırptı. "Ve şanslısın."

Ona ne demek istediğini soracak vaktim olmadı çünkü Liam neredeyse evden kaçacaktı. Peşinden koştum ve nihayet misafirhanenin görüş alanından çıktığımızda ona yetiştim.

"Ne oldu böyle?" Onun uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışarak söyledim.

Omzunun üzerinden bana bir bakış fırlattı ve bunun saf bir utanç bakışı olduğunu fark ettim.

İçimde bir şüphe belirdi ve "O..." dediğimde kahsesime karıştı.

"Duşta çıplakken beni basmak mı?" dedi, yaşadığı deneyimden dehşete düştüğü belliydi.

"Ne?"

Gülme, !

"Lanet olası duştaydım ve o benim için bir sürü temiz havluyla içeri girdi. Ben çıplakken. Duştayken."

"Sadece yardımcı oluyordu," dedim, eğlenceyle olan savaşımı kaybederek.

Sözlerimdeki kahkahayı duyunca bana pis bir bakış attı. "O benim..." diyerek aletini işaret etti.

"... sana asılıyor muydu?"

"Hayır." Başını iki yana salladı, yanaklarının rengi hâlâ uçuktu. "Aslında çok gerçekçiydi." Durdu ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Penisim için beni tebrik etti."

Kahkahanın geldiğini hissettim ve ne kadar durdurmaya çalışsam da çok fazlaydı. Başımı arkaya attım ve Belle onu siki için tebrik ederken duşta duran koca Liam Brody'nin görüntüsüyle midemi acıtan bir kahkaha patlattım.

Şimdi kapıdaki sözlerini anlıyordum, "Ve ." "Ha!" Daha sert güldüm.

Kendimi tekrar kontrol altına aldığımda Liam isteksiz bir sırtısla bana bakıyor ve gözlerindeki sıcaklıkla yüzümün kızarmasına neden oluyordu.

"Bunun senin başına geldiğine inanamıyorum," dedim biraz nefes nefese. Tekrar yürümeye başladık. "Aslında yapabilirim. Fuc-"

"-Kral Sevgililer Günü," diye bitirdi sözlerini, şimdi kocaman gülümsüyordu.

Sonra aklıma bir şey geldi, kendimi durduramadan gözlerim kasıklarına odaklandı. "Ne kadar büyüksün sen?" Ağzımdan kaçırdım.

Yanaklarında benim için bir kızarıklık yoktu. Onun yerine bana her yerimi karıncalandıran ateşli bir bakış attı. "Bilmek istemez miydin?"

Aslında isterim, bu yüzden sordum.

Umursamazca omuz silktim. "Muhtemelen yüzlerce kadının gördüğü bir penisle pek ilgilenmiyorum."

"Yüzlerce değil," dedi bana düşünceli düşünceli bakarak. Buna inandığımdan emin değildim.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" dedi, birden sesi oldukça ciddi çıkmıştı. "Sanırım ben bir kadınla yatmadan önce ondan gerçekten hoşlanması gereken eski moda tiplerdenim. Seks daha iyi."

Bu cevaptan olması gerekenden daha fazla hoşlandım ve Belle'in onu tekrar tekrar tebrik ettiğini hayal ederek düşüncelerimi değiştirmeye çalıştım. Ne karakter ama! Bir yanım keşke burada kalıp onu biraz daha yakından tanıma şansımız olsaydı diyordu.

Yine aynı şekilde, Liam'ın mahcubiyetine şeyden çok gülerek uzaklaştım. Bu sefer derin kahkahası

kontrol edilemeyen kıkırdamama katıldı.

Uzaktaki güneşin yüzümü ısıtmasına izin vererek, "Bu daha çok benziyor," diye düşündüm.

Laggan'daki dükkândan sandviç ve atıştırmalık bir şeyler aldıktan sonra Ardverikie'deki Loch Laggan'da A86 üzerinde bir mola yeri bulduk. Küçük pikniğimizi, oturmamız için birkaç havlu yerleştirdiğim kumsalın kenarına götürdük.

Etrafta başka kimse yoktu ve göl kış güneşinde parlıyordu.

Bir yayla manzarasının bana ne yaptığını açıklamak zor. Cairngorms'un engebeli güzelliğiyle çevrili sakın bir gölün suyunun kenarında oturmak bile bana başka hiçbir yerde bulamayacağım bir huzur aşıliyordu. Bu huzuru son birkaç gün içinde keşfetmişim ve ona biraz bağımlı hale geldiğimi fark ettim.

"bir şey , değil mi?" Liam söyledi. Ona şöyle

bir baktım. "Ne gibi?"

"yerlerde huzur bulursunuz."

Hafifçe dehşete düşmüş bir halde ona baktım. "Ben de tam olarak aynı şeyi düşünüyordum."

Ben onu incelerken o da bir an beni inceledi ve yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce tanıştığım bir adama karşı hissetmeye hazır olmadığım türden bir duyguyla göğsüm daralmaya başladı.

"Bana ailenden bahset. Şu üç ağabeyinden," dedi sandviçinden bir ısırık alarak.

Garip ve rahatsız edici bir şekilde, ona bilmek istediği her şeyi anlatmak istediğimi fark ettim. "Üç ağabeyim ve bir ablam var. Annem beni doğurduktan sonra ölmüş."

"Özür dilerim," dedi sessizce.

Ona hüzünlü bir gülümseme verdim. "Bütün küfürler bu yüzden. Beni kardeşlerim büyüttü sayılır çünkü annem öldükten sonra babam tüm sorumluluğu bize bıraktı. En büyük ağabeyim Grant daha çok babama benziyor. O bir avukat." Sevgiyle gülümsedim. "Kıçında bir tür sopa var. Ona sürekli takılıyorum, bu da onu deli ediyor."

Liam bana gülümsedi. "Eminim sana bayılıyordur."

Omuz silktim çünkü Grant'in beni sevdiğini biliyordum. Sadece İskoç erkekleri bu tür duyguları ifade etmekte pek rahat değillerdi. Ya da en azından kardeşlerim öyle değildi. Johnny hariç. "Bir de Douglas var. Profesyonel bir futbol oyuncusuydu. Bir daha asla çalışmak zorunda kalmadı. Parasını yatırdı, doğru seçimler yaptı, yön ve tutku eksikliğim konusunda bana sürekli ders veriyor. Endişelendiği için olduğunu biliyorum ama bir gün sırf sesini kesmek için o adamın taşaklarına dizimi geçireceğim."

Yüzünü buruşturdu. "Onun iyiliği için, yapma."

"Ve bir de Johnny var. Tam bir hippi. Auralara, ruhaniliğe, kadere ve tüm bu saçmalıklara inanıyor. Yirmi yaşındayken bir yazılım programına para yatırdı ve şimdi bu emeksizliğin oldukça cömert meyveleriyle yaşıyor, tüm dünyayı geziyor, dergilere sattığı güzel fotoğraflar çekiyor."

"Kardeşlerin başarılı."

"Birazcık." Omuz silktim, ne zaman bunu düşünsem midemdeki o kurşuni ağırlık geri geliyordu. Kıyaslandığımda kendimi tam bir başarısız gibi hissediyordum.

"Peki ya kız kardeşin?"

Kurşun ağırlık daha da arttı. "Heather acımasız, hırslı ve güzel. En yakın arkadaşının, aynı zamanda bir telekomünikasyon şirketinin CFO'su olan kocasıyla bir ilişki yaşadı. Heather için karısını terk etti, onunla evlendi ve Heather vücudunu mahvetme korkusuyla hamile kalmayı reddedince, evlat edinmeyi ve bir dadı tutmayı kabul etti."

Liam bir an sessiz kaldı. "Onunla anlaşıyor musunuz?"

"Sana bahsettiğim şu arkadaş..." Gözlerimi güneşe karşı kısarak ona baktım, "Erkek arkadaşıyla sevişen..."

Sempati gözlerini kararttı. "Bir arkadaş değil. Heather mı?"

Başımı salladım ve o huzuru aramak için tekrar göle baktım. "Büyürken bana hep kötü davranırdı. Görünüşümle, okuldaki başarılarımla ilgili beni aşağılardı. Benimle kavga ederdi. Yani saç çekmeler, tırnak yemeler, acımasız kavgalar." Onları hatırlayınca ürperdim. "Beni sert biri yaptı, vermeliyim." Ve sonra daha önce kimseye yüksek sesle söylemediğim bir şeyi dile getirdim. "Benden nefret ediyor çünkü annemizi benim öldürdüğümü düşünüyor."

"Tanrım," dedi, sesi kısıktı. "Emin misin?"

"Bana söyledi. Ona neden onunla, erkek arkadaşıyla yattığını sorduğumda bana bunun intikam olduğunu söyledi."

"Bu çok ."

Mizahsızca güldüm. "Bir de bana sor."

"Hayır, yani... onun sorunları var."

Bu sefer gerçekten güldüm. "Evet, öyle. Çocuklar ve ben artık onunla hiç yakın değiliz. Bunun için de beni suçluyor." Sözlerimdeki donukluğu duyunca utanarak başımı salladım. "Özür dilerim. Sana karşı çok ciddi ve depresif davrandım."

Omzuyla beni dürttü. "İstediğin zaman bana karşı ciddi ve depresif olabilirsin."

Minnetle gülümsedim ve onu dürttüm. "Peki ya sen? Ailen?"

"Colorado'ya döndüm." Dedi. "Birkaç yılda bir ziyaret etmeye çalışıyorum. Buraya gelmeye güçleri yetmiyor."

"Onları özlüyor musun?"

"Evet. Ama görüntülü konuşuyoruz. Onlarla birkaç haftada bir görüşüyorum."

"Kardeşler mi? Kız kardeşler mi?"

"İkisi de. Annemle babam büyük bir aile istiyordu ve öyle de oldu." Onları düşünürken suya doğru sırtıttı. "Melanie adında bir ablam var. Onun da dört çocuğu var. Bir de ben varım. Çocuğum yok," diye gülümsedi, "Henüz. Sırada ikizler var, Kyle ve Leeanne. İkisinin de iki çocuğu var. Ve sonra küçük kız kardeşim Beth. Onun da çocuğu yok. Üniversitede okuyor."

"Vay canına. Ne kadar büyük bir aile."

"Evet. Herkes gibi bizim de dramlarımız var ama parçası olmak için iyi bir aile."

"Seni çok özlemiş olmalılar."

"Bildiğiniz gibi çok kötü bir kardeş olabilirim ve onlar da beni gördükleri için mutlu olurlar," diye alay etti.

"İmkânı yok." Bu mümkün değildi.

"Hayır mı?" Bana seksi, sorgulayıcı bir gülümseme verdi.

Karnımın alt kısmının tekrar döndüğünü hissettim. Kendimi cesur hissederek omuz silktim ve karşılığında ona arsız bir gülümseme verdim. "Çok sempatiksin."

Gözlerini kıstı, yüzünde şakacı bir ifade vardı. "Anladım. Beni çekici buluyorsun."

Ukala herif. "Demek beni çekici buluyorsun."

Liam sırtıttı, bakışları ağzıma kaydı. "Haksız değilsin."

Nefesim kesildi, beni öpüp öpmeyeceğini merak ediyordum. Kan kulaklarımda uğulduyor, ben onun bir hamle yapmasını beklerken damarlarımdaki kan daha da ısınıyordu.

Aniden gözlerini kaçırıp tekrar suya baktığında o anın dışına çıktım. "O güzel gözler mi yoksa o seksi gamzeler mi karar veremiyorum. Gamzeler olabilir."

"Ha?" Dedim, kafam karışmıştı, sersemlemiştim, neden öpüşmediğimizi merak ediyordum.

"Gamzelerin. Beni öldürüyorlar."

Gamzelerimin birini öldürebileceği düşüncesiyle eğlenerek, sırtırken sağ yanağımı buruşturana işaret ettim. "Bu küçük şeyler mi?"

Gözlerinde eğlence dans ediyordu. "Benim üzerimde güçleri var. Sanırım pek çok erkek üzerinde güçleri var."

Güldüm, bu düşünce beni çok mutlu etti. "Keşke bu gücü kötülük yerine iyilik için kullansaydım."

Liam kıkırdayarak bir şişe suya uzandı ama ondan sonra bana karşı hiçbir harekette bulunmadı.

Bunun yerine, birbirimizden etkilendiğimizi açıkça itiraf etmiş olmamız aramızdaki farkındalığı daha da yoğunlaştırdı. Cinsel gerilim aramızda canlı bir tel gibi gergindi. Ve ne zaman ellerimiz ya da kollarımız birbirine değse, tüm kızsıl bölgelerim karıncalanıyordu.

"Madem bu kadar harika bir ailen var, neden orada değil de buradasın?" Birdenbire gerginlik dolu sessizliği bozarak söyledim.

Düşünceli bir şekilde gözlerini kıstı. "Buraya üniversite için geldiğimde macera olsun diye gelmiştim. Her zaman eve dönmeyi ve orada orman mühendisi olmayı planlamıştım. Ama buraya geldiğimde bir şey oldu." Bana baktı. "Aşık oldum."

Nedense onun başka bir kıza aşık olduğu düşüncesi kalbimin göğsümde acıyla çarpmasına neden oldu. "Ah?"

"Bu ülkeyle. Bu ülkeye aşık oldum."

İçinden açıklanamaz bir rahatlama geçti. "Burası baştan çıkarıcı bir yer."

"İşte " İç çekti. "Burada kendimi Colorado'da daha fazla evimde hissettim. Ülke, insanlar, mizah. Bana daha çok uyuyor. Ama ailemi de seviyorum. Benim için zor oldu. İkiye bölünmüştüm."

"Peki kalma kararına nasıl vardınız?"

"Bir süreliğine eve gittim ve burada olmayı özledim. Ailem bana İskoçya'ya dönmemi söyledi. Mutlu olmadığımı biliyorlardı."

"İyi bir gruba benziyorlar," dedim ve garip bir nedenle kendimi onlarla tanışmak isterken buldum.

Liam hakkında her şeyi bilmek istediğimi fark ettim.

Ona karşı hissettiğim bağ çılgıncaydı ama bunu inkâr edemezdim.

"Kesinlikle öyle." "Peki işinizi seviyor musunuz?"

"Biliyorum." Başını salladı, ciddiydi. "Başka bir şey yapmak istemiyorum."

"Peki neden kamp gezisi?"

Soru karşısında gerildiğini gördüğümü sandım ve merakım doruğa çıktı.

"I Sadece... I gerekli için olsun Uzakta.
Bazıları tek başına Zaman.

Bazen hepimizin buna ihtiyacı olur, değil mi?" dedi. "Ve işte ben de buna müdahale ediyorum," diye alay ettim.

"Ben de seninkine izinsiz giriyorum."

"başımdan alıyorsun." "Sevgililer Günü gibi mi?"

"Sen söyleyene kadar öyleydin," diye şakacı bir şekilde onu ittim. "Hayır. İşim. Aklımı işimden uzaklaştırmaktan bahsediyordum. Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bırak."

Bu açık yanıt karşısında irkilerek, "Sen deli misin?" diye sordum.

"Hayır." Nefesimin tekrar kesilmesine neden olacak şekilde gözlerimin içine baktı. "Sen zekisin. Komiksin. Ne yapmak istiyorsan onu yapabilirsin. Bundan on yıl sonra uyanıp evini ya da Mini Cooper'ını kaybetmekten korktuğun için hayatından pişmanlık duyma Hazel."

"Peki ne yapmamı öneriyorsun?"

"Ne yapmak istiyorsun?"

"Gerçek insanlar, gerçek sorunlar hakkında yazın, belki onlara yardım etmeye çalışın."

"O zaman yap."

Bir kahkaha attım. "Bu kadar kolay, değil mi?"

"Evet," diye ısrar etti. "Editörünüzle daha sıkı mücadele edin. Ya da fikirlerini beğenen başka bir dergi bul. Bir şeyler yap. Herhangi bir şey. İnsanların canını sık, onları kızdır, ama yüzlerine bak ve oturup sana dikkat etmelerini sağla. Biz Amerika'da böyle yaparız. Burada hepiniz çok kibarsınız."

Sözleri süzüldü ve söyledikleri hakkında düşünürken sessiz kalmama izin verdi.

"Daha da iyisi," diye fısıldadım, aklıma bir fikir geldi, "Kardeşim... sosyal medyada bir sürü tanıdığım var... Bir tavsiye blogu yazabilirim." Liam'a baktım, bunu daha önce hiç düşünmediğim gerçeğiyle şaşkına dönmüştüm. "Bir blog yazabilirim ve Johnny blogumu internette yaymama yardımcı olabilir. Yeterince büyürse reklamlardan para kazanabilirim..."

"Kulağa harika bir fikir gibi geliyor."

"Ama bu arada beni geçindirecek paraya ihtiyacım olacak." İçimi çektim. "Beni bir süre idare edecek kadar birikimim var."

biraz..."

"Arabadan vazgeç. İpotekten vazgeç. Günün sonunda bunlar gerçekten o kadar önemli mi? Bir haftadır bir karavanda mutlu mesut yaşıyorsunuz. İnternet bağlantısı olan küçük, ucuz bir kiralık daire bir adım ötesi değil mi?"

Çılgıncaydı. Tamamen çılgınca, bampot bir fikir.

Ama beni heyecanlandırdı. Ve uzun zamandır hiçbir şey için heyecanlanmamıştım.

Ona sıırttım. "Seninle tanıştığıma memnunum Liam Brody."

"Seninle tanıştığıma memnunum Hazel." O da sıırttı ve sonra şöyle dedi: "Sana Brody demeni söylediğim halde bana Liam demeye devam etsen bile."

"Liam'ı seviyorum." Ona Brody'den daha çok yakıştıyordu.

Rahat bir sessizliğe bürünürken tekrar göle baktık.

Ve sonra, gözlerim güneşe karşı kapanırken, usulca "Ve ben senden hoşlanıyorum" dediğini duydum.

Liam'ın beni Fort William'da yönlendirdiği pub ve hanın önündeki otoparka girdiğimde güneş batıyordu.

"Eğer varsa bu gece burada bir oda tutacağım." Liam söyledi. "Yarın Ben Nevis'e tırmanacaksam iyi bir uykuya ihtiyacım var."

"Güzel görünüyor," dedim, beyaz taş binaya bakarken emniyet kemerimi çözdüm.

"Evet, öyle. Birkaç yıl önce Ben Nevis'e ikinci kez tırmandığımda burada kalmıştım."

"Oraya hiç tırmanmadım. Deneseydim muhtemelen sonum olurdu," dedim. "Atletik bir tip değilim."

Sanki dikkati dağılmış gibi başını salladı ve tam minibüsten inmek üzereyken, "Seni kızdırmadan bir şey söyleyebilir miyim?" dedi.

Bu soru beni biraz endişelendirdi. Birlikte harika bir gün geçiriyorduk. Aslında en iyisi. Sinirlenip bunu mahvetmek istemedim. "Dene beni," dedim sonunda.

"Mao mağara adamı gibi davranmak istemem ama bu gece karavanında uyuyamaz mısın? Ya da bundan sonra herhangi bir gece?"

Kafam karıştı, sanırım bir 'huh' sesi çıkardım.

Liam kaşlarını çatarak uyku düzenime baktı. Ayrıca çenesindeki kasın sinirle gerildiğini de fark ettim.

"Kaşlarını çatarak uyku tulumumu korkutup oradan çıkarmaya mı çalışıyorsun?" Alay ettim.

Gülmedi. "Bu çok tehlikeli. Kardeşlerinin bu şekilde gitmene izin verdiğiine inanamıyorum. Hiçliğin ortasında bir karavanda uyumak mı? Kendine zarar vermeye ya da daha kötüsünü yapmaya mı çalışıyorsun?"

Oh.

Benim için endişeleniyordu.

Karnım guruldadı. "akım yanımda."

"Sizden daha büyük ve daha güçlü biri size saldırmak için içeri girerse bu size çok iyi gelecektir."

Şimdi kaşlarımı çatıyordum. "Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?" "Evet. Bu minibüsten ık."

"Çok dikkatliyimdir, bilirsin. Neredeyse paranoyaklığın sınırındayım."

"Evet, bunu görebiliyorum, yabancı bir adamı minibüsüne aldın ve sonra bütün günü onunla yalnız geçirdin."

"Beni buldun," dedim kuru bir sesle, "Ben bir heyecan arayıcısıyım." Onun saçmalıkları karşısında başımı sallayarak kapımı ittim.

"Hazel," derin sesi beni durdurdu. Ona dönüp baktığımda yüzündeki kasvetli ifade karşısında sustum: "Eğer bu minibüste uyursan senin için endişeleneceğim."

günün erken saatlerinde hissettiğim o garip, kabarık duyguyla gerildi. Bir iki dakika sonra nihayet sesimi bulmayı başardım. "Ben de handa bir oda tutacağım."

Bana küçük, rahatlamış bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim."

Birkaç odanın boş olduğu ortaya çıktı ve her birimiz eşyalarımızı odalarımıza bıraktık. Duş almam gerekiyordu, ben de ona akşam yemeği için aşağıda buluşacağımızı söyledim.

Duş harika hissettirdi. Sıcak bir duş, hiç duş almadığınız birkaç günün ardından, kendinizi yeniden tamamen insan gibi hissetmenizi sağlayabilirdi.

Saçlarımı kuruturken kıyafetlerimi düşündüm. Yanımda giyecek gerçekten güzel bir şeyim yoktu, bu yüzden dar bir balıkçı yaka ve siyah dar kot pantolonumla idare etmek zorunda kaldım. Ayrıca son zamanlarda sürdüğümünden biraz daha fazla makyaj yaptım. Yansımam baştan çıkarıcı bir kadın gibi görünmüyordu ama geldiğimiz zamankinden çok daha iyi görünüyordum.

Liam da öyle düşünüyor gibiydi, kalabalık bar salonunda bize ayarladığı masada ayağa kalkarken gözleri yavaşça ve kasıtlı olarak üzerimde geziniyordu. "Harika görünüyorsun," dedi,

Eğilip yanağıma bir öpücük kondurarak beni şaşırttı. "Siktir, sen de harika kokuyorsun."

Çıtırdayan şöminenin yanındaki koltuklarımıza otururken ona şuh bir bakış attım. "İltifat etmekten çekinmiyorsun, değil mi?"

"Ne düşünüyorsam onu söylerim," dedi. "Söylememenin anlamını hiç görmedim."

"Şikayet etmiyorum," diye onu temin ettim.

Çok geçmeden bize bir bardak birayla birlikte bir yemek servis edildi ve her şeyden ve hiçbir şeyden konuştuk. Ona hangi dergide çalıştığımı ve köşe başlığımın "Sevgili Hazel" olduğunu söyledim. Bana kişisel antrenörleriyle yatmak istediklerini yazan çok sayıda yaşlı kadının hikâyelerini ve benim alaycı ama umarım yardımcı olacak tavsiyelerimi anlattım. Bana Ormancılık Komisyonu'ndaki arkadaşlarından ve Noel personel partilerinin ne kadar çılgın olabileceğinden bahsetti. Bar restoranının sıcaklığının ve lezzetli yemeklerin tadını çıkarırken gülüştük ve bunu yaparken hanın diğer tarafından yüksek sesli Kelt müziği süzüldü.

"Bu gece bir Ceilidh var," dedi garson kız, tatlımızı masaya bırakırken, "Ceilidh grubu çaldığında burada her zaman güzel bir gece olur."

Bu düşünceyle gözlerim parladı. "Yıllardır bir Ceilidh'e gitmemiştim."

"Evet, ben de." Liam dedi ve ağzına bir çatal dolusu cheesecake koyduktan sonra inledi.

"İyi mi?" Alay ettim.

Sadece başını salladı, belli ki tatlıya kelimelerle ifade edemeyecek kadar aşıktı. Ben kendiminkini yavaşça yerken onun da pastayı yiyip bitirmesini izledim ama aslında tatlıya odaklanmamıştım. Yemeğin ve biranın etkisiyle (hafif bir kiloydum) kendimi tutamayıp, "Bu şimdiye kadarki en güzel gündü," dedim.

Kelimeler onu hareketsiz bıraktı, ifadesi yumuşadı. "Evet, öyle."

Onun onayıyla gülümsedim ve beni incelemesi yoğunlaştı. "Ne?" Fısıldadım.

"Seninle daha yeni tanıştım. Yirmi dört saatten daha az bir süre önce." Çatalını tabağına bıraktı ve elini kısa saçlarının üzerinde gezdirdi. "Böyle hissetmemeliyim."

"Çılgınca, biliyorum." Öne doğru eğildim, aramızdaki bu çılgın bağı hisseden tek kişi olmadığım için rahatlamıştım. "Ama imkânsız değil."

"Hayır mı?" Uzandı ve taktığım gümüş bileziği kurcalamaya başladı.

"Hiç Dharma & Greg'i izledin mi? Televizyon programını?" Liam başını salladı.

"Bir gün içinde tanışırlar ve birbirlerine aşık olurlar. Hatta tanıştıkları gün evleniyorlar. Ben değil... biz... pfft," kızardım, utandım, "Bu tamamen yanlış oldu."

Kıkırdadı ve parmak uçlarını bileziğimden alıp elimin üzerinde gezdirdi. "Dans etmek ister misin?"

Konunun aniden değişmesi üzerine bakışlarım ona kaydı. "Ceilidh'de mi?"

"Evet."

Başımı salladım, onunla herhangi bir fiziksel aktivite yapma fikri beni heyecanlandırmıştı. "Önce kadınlar tuvaletini kullanmama izin ver." Küçük, boş tuvalete adımımı attığımda aynada kendime baktım. Kara gözlerim parlıyordu, yanaklarım kızarmıştı, ve I olabilir Yemin et benim göğüsler vardıışmış için Dikkat. Her şeyim "Liam, beni hemen al" diyordu. Çünkü ben de onu istiyordum.

Daha önce hiç, bir kez bile ilk buluşmada seks yapmamıştım... ama bu farklıydı... bu...

"Kısmet," diye fısıldadım. "Kahrolası Johnny. Kahrolası Sevgililer Günü." Hafifçe güldüm ve sonra işime devam ettim.

Ellerimi yıkadıktan sonra kuruluyordum ki bakışlarım el kurutma makinesinin yanındaki duvara bağlı üniteye takıldı.

Prezervatif dağıtıcısıydı.

Bunu fazla irdelemeden çantamı kaptım ve dağıtıcıdan küçük bir paket aldım, prezervatifleri küçük omuz çantama tikiştirdim.

Karnım yoğun bir şekilde çırpınırken, Liam'a döndüğümde sakın ve soğukkanlı görünmeye çalıştım. Birdenbire yüzünü kalçalarımın arasında hayal ettiğimde, o seksi sakalının tenimi tırmaladığını düşündüğümde bunu yapmak zordu...

"Hadi dans edelim," diyerek elini tuttum, dikkatimin dağılmasını istiyordum.

Oda insanlarla dolup taşıyordu; bazıları odanın kenarlarına dizilmiş masaların etrafında oturmuş, içki içiyor ve müziğe alkışlarıyla eşlik ediyordu. Ceilidh grubu

en uçtaki küçük bir sahneye kurulmuştu ve odanın ortasında insanlar dans ediyordu.

Şu anda beni doğrudan okula ve Noel danslarımıza götüren Highland Barn Dance dansını yapıyorlardı.

"Haydi!" Liam'ı dansçı kalabalığının içine çekerek müzik eşliğinde bağırdım.

Hemen karşılandık ve Liam, basamakları çabucak kavradı, ben diğer kadınlarla birlikte kenara doğru atlarken, o odanın ortasına doğru atlamadan önce abartılı bir sıçrama yaparak beni güldürdü.

Üçüncü dansa geldiğimizde terden sıırıslıkam olmuş, yanaklarımız kızarmıştı. Mükemmel bir günü tamamlayan, sıcak ve kahkahalarla dolu bir geceydi.

Ama Gay Gordons dansı için müzik başladığında ve Liam sol elimi tutup sırtımı göğsüne bastırduğında ve sağ elimi omzumda tuttuğunda... kahkahalarım kesilmeye başladı.

Onu bana doğru bastırıldığını hissettiğimde, her zaman hafif ve eğlenceli olan dans garip bir şekilde baştan çıkarıcı hale geldi. Aslında dansın polka bölümünden sonra, sarsıcı ve hissettiklerimizle tamamen uyumsuz olan hareketten sonra, Liam beni dansçıların çemberinden çıkardı ve daha sessiz, boş koridora götürdü.

Ellerim, parmak uçlarımin altında çılgınca çarpan kalbini hissedebildiğim göğsünde duruyordu. Kalçalarımı kavramak için omuz çantamı itti.

Uzun bir süre birbirimizin gözlerinin içine baktık, etrafımızdaki her şey kayboluyordu.

"Hadi yukarı çıkalım," dedim, onu bir an önce içime almazsam derimden fırlayacakmışım gibi hissediyordum.

Ereksiyonunun karnımı dürttüğünü hissettiğimde bu his daha da kötüleşti. Acı çekiyormuş gibi gözlerini kapattı ve açtığında gözleri alev alev yanıyordu. "Hiçbir şeyim yok," dedi sesi kısık bir şekilde. "Korunmak için yani."

Ona daha da sokulurken dudaklarımda heyecanlı bir kahkaha titredi. "Evet. Kadınlar tuvaletinde bir prezervatif dağıtıcısı vardı."

Eğlenerek sırttı, "Bu çok küstahça bir hareketti."

Sırtarak elimi sert karnından aşağı kaydurdım ve bedenlerimizin arasından geçerek büyüyen ereksiyonunu kavradım. "Korkunç," diye fısıldadım. "Ama benden hoşlandığını söylemiştin ve ayrıca sadece hoşlandığın kadınları becerdiğini de söylemiştin."

Nefesinin altında tısladı. "Hazel." Kalçalarımı kavrayışı, içime girerken morarmaya başladı. "Daha önce yanılmışım."

"Ne hakkında?"

"Siktir" kelimesini kullandığında sevimli olduğunu söylediğimde. Sevimli değil." Başını salladı ve aniden bizi geriye doğru itti. "Ateşli. Çok ateşli." Sonra aniden beni bıraktı ve eğilip beni kollarının arasına aldı.

Küçük bir çığlık atarak kollarımı boynuna doladım ve bizi ana merdivenlerden odasına çıkarırken ona tutundum.

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz beni nazikçe ayağa kaldırdı, omuz çantamı çıkardı ve beni kendisine doğru çekti. Parmak uçlarımda ayağa kalkarken Liam'ın dudakları dudaklarıma çarptı, ellerim terden sırlıslam olmuş tişörtünün arkasında yumruk olmuştu. İki saniye sonra popomu elleriyle kavradı ve daha kolay erişebilmek için beni kaldırdı. Ben de ona uydum ve bacaklarımı beline doladım, öpüşmemiz sert, aç ve ıslaktı. Bu şimdiye kadarki en iyi öpücüktü! Sahiplenici bir öpücüktü ve beni tüm karıncalı yerlerimden yakalamıştı. Liam'ın beni tutuşuna bayılıyordum; bir kolu popomun altından geçerken, diğer eli saçlarımin arasından geçerek dudaklarımin onunkine yapıştırıyordu. Kaçış yok.

Kontrol ondaydı ve ilk geri çekilen de o oldu. Nefeslerimizi tutmaya çalışarak birbirimizin dudaklarına yapıştık.

Bu his... bu hisler... çılgıncaydı!
Ama aynı zamanda da öte bir şeydi.

Yeşil gözlerine baktım ve yemin ederim kendimi düşerken hissettim.

Ve sonra gerçekten öyleydim çünkü beni mağara adamı tarzında yatağına fırlattı. Nefes almaya bile fırsatım olmadı çünkü benimle birlikte yatağına uzanmış, beni öpüyordu, eli saçlarımdaydı. Dilinin benimkini okşadığını hissetmek, onun tadı, onun kokusu... Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Öpüşmeyi kestim, tenim yanıyordu, "Giysilerini çıkar," diye mırıldandım ağzına karşı, onu yukarı itmeye çalışıyordum.

İpucunu aldı, tişörtünü çıkarırken bana sarılmak için geri çekildi.

Ellerimi sert karın kaslarında gezdirmek için seks sersemliğiyle uzandım. Liam boğazlı kazağını ve dolayısıyla kollarımı başımın üzerinden çekip üstümü arkasına atarken, "Nasıl taşıyorsun mm mmm," sorum boğuklaştı.

Saçlarımın başımın etrafında çılgınca uçuştüğünü hissettim ama Liam çılgın saçlarıma dikkat etmiyordu. Çoktan sütyenimin askısına uzanmıştı.

Elbiseyi çekip sütyeni de arkasına atarken serin hava meme uçlarımı sıktı. Bana bakarken gözleri parlıyor gibiydi, muhtemelen o ince karın kaslarına baktığımda hissettiklerimi hissediyordu.

"Ne kadar seksi olduğunun farkında mısın?" dedi kısık sesle, iri ve ateşli elleriyle göğüslerimi avuçlarken.

Onun dokunuşu karnımdan bacaklarımın arasına doğru uyarılma kıvılcımları gönderirken inledim.

"Hazel," diye inledi, eğilip göğsümden aşağıya ve göğüslerimin üzerine yumuşak öpücükler kondurdu. Ağzını sağ meme ucuma doladığında, başını ellerimle kavradım ve arzu içimde dalgalanırken ona tutundum. Kalçalarım ona karşı dalgalanıyordu, asıl sahneye geçmek için sabırsızlanıyordum.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi Liam'ın parmakları kotumun düğmesine gitti. Artık şişmiş olan meme ucumdan çekerek kotumu bacaklarımdan aşağı indirdi. Bunu yapmak için yataktan kaydı ve hemen ardından kendi kotunu çıkarmak için işe koyuldu.

Önümde çırılçıplak durdu ve ağzım kurudu. Her tarafı sararmış ve yontulmuştu, oblik kaslarındaki derin kesikler bana çok fazla fiziksel aktiviteye alışkın olduğunu söylüyordu.

"Prezervatif mi?" dedi, sesi seksten dolayı gırtlaktan geliyordu.

"Çanta," diye elimle odaya girer girmez çantayı attığı yeri işaret ettim.

Arkasını döndüğünde neredeyse mutluluktan inleyecektim. Kıcı. Aman Tanrım, kıcı muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeydi.

"Buraya gel," dedim nefes nefese. "Şimdi."

Liam ona duyduğum şehveti daha da artıracak şekilde küstahça sırtarak yatağa geri döndü ve üzerime doğru eğildi. Bakışlarımı onun sikine diktim. O kadar sertleşmişti ki neredeyse karnına değecekti.

Gözlerim onun yüzüne kaydı ve bir an birbirimize baktık, ikimiz de hızla nefes alıyorduk.

"Hayatım boyunca hiç bu kadar ıslandığımı hatırlamıyorum," diye ağzımdan kaçırdım, görünüşe göre bu adamın yanında düşüncelerimi kontrol edemiyordum.

Sözlerim Liam'ın sahip olduğu kontrolü kırmış gibi görünüyordu çünkü aniden prezervatif ambalajını dişleriyle yırttı ve üç hızlı saniyede etkileyici ereksiyonuna yuvarladı.

Ve sonra beni tekrar öpüyordu, kirli sakalı arada bir kollarımdaki ince tüyleri diken diken edecek şekilde beni kaşıyordu.

Bu adamla ilgili her şey çok seksiydi.

Parmaklarım saçlarında sıkılaştı ve Liam'ın parmak uçları belimin kıvrımından aşağıya, göbeğime ve bacaklarımın arasına doğru kaydı. İki parmağını içime soktuğunda ağzına doğru inledim, parmaklarını içeri ve dışarı pompaladıkça inlemelerim iniltiye dönüştü. Ağzımı bıraktı, dudakları çenemden, boğazımdan, göğsümden aşağı inerken sol göğsümü gıdıkladı ve meme ucumun etrafına dolandı. Ağzının çekiciliği seksime daha fazla ısı çizgisi fırlatırken başımı derin bir inilti ile geriye attım.

Meme uçlarımı emip yalarken başını göğsüme yasladım. Bu sırada kalçalarım, parmaklarının bacaklarımın arasındaki itişine karşı esnedi. Bu yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Ama Liam beni boşaltmaya niyetli görünüyordu ve çok geçmeden tırnaklarım onun geniş omuzlarına batmaya başladı, içimdeki gerilim arttıkça adı dudaklarımdan nefes nefese kaçıyordu. Nefesim kesilene kadar sıkılaştı ve sıkılaştı.

Ve sonra gerilim patladı.

"Liam!" Haykırdım, doruk noktam içimde yuvarlanırken kelime aniden bir iniltiyle sona erdi, iç kaslarım parmaklarına karşı sarsılırken parmaklarının etrafında sıkıştı.

Parmaklarını içimden çıkarıp ellerini başımın iki yanına koyarak içime doğru iterken nefesimi tutacak zamanım bile olmadı.

Bacaklarımı onun için daha geniş açtım, daha derine iterken beline tutundum. Orgazmımdan dolayı şişmiş, sıkı bir

Liam gömülürken dişlerini sıktı. "Oh Tanrım! Kendimi aşırı dolu hissederek ağladım.

Gözlerinin nasıl parladığını izleyerek ona tutundum.

"Çok sıkı." İnledi, kalçalarını hafifçe hareket ettirdi ve tekrar inledi. "Tanrım, Hazel, muhteşem hissediyorsun."

Vay canına.

Daha önce hiçbir erkek seks sırasında bana bu kadar harika bir şey söylememişti. Kalçalarımı onunkilere doğru esneterek onu hareket etmeye zorladım. Ve hareket etti. Parmaklarım sırtının esnek kaslarına gömülürken, beni parçalara ayırmakla tehdit eden derin ve sert hareketlerle içime pompalamaya başladı.

Her itişte zevk arttıkça birbirimizin adını sayıklamaya başladık.

"Daha sert, Liam," diye yalvardım, parmaklarım derisini kazıyordu. "Tanrım, daha sert."

"Siktir," diye homurdandı, güçlü tahrikleri yatak başlığı duvara çarpana kadar bana çarptı. Birinin bizi duyup duymaması umurumda bile değildi. Tek umursadığım, içime girip çıkan ve sinirlerimi ateşe veren sikiğin verdiği zevkti.

Geldi. Vücudum bir saniyeliğine durdu ve sonra, "Evet!" En heyecan verici orgazm içimden geçerken çığlık attım.

İç kaslarımın Liam'ın sikiğin etrafında sertçe dalgalandığını, onu yoğun bir şekilde çektiğini hissedebiliyordum, o kadar yoğun ki adımı haykırmadan önce içimde daha da kalınlaştığını hissettim. Boşalırken kalçaları benimkilere karşı hızlı, derin sarsıntılarla titredi.

Üzerime yığıldı, nefes nefese kalırken ağzını boynuma dayadı.

"Becer beni," diye inledi, terden ıslanmış tenime bir öpücük kondurdu. "Sik beni." Nefes almam için bana yer açarak üzerimden yuvarlandı, ama yakınımda yattı ve nefeslerimizi yakalamaya çalışırken elini göğsümün etrafında kıvırdı.

"Bu..." Doğru kelimeyi bulmaya çalıştım. "Akıllara durgunluk veren," diye teklif etti.

"Evet, o," diye .

Uzuvlarım işe yaramıyordu. Sanki hepsi altımdaki şiltenin içinde erimiş gibi hissediyordum.

Bir dakika kadar süren sessizlikten sonra Liam ayağa kalktı ve banyoya gitti. Döndüğünde prezervatif atılmıştı. Çıplaklığından emin adımlarla odanın içinde ilerleyişini izledim ve yanılmıyorsam üzerinde bir yarı penis vardı.

"Etkilendim," başımı salladım.

"Seni tekrar istiyorum," diye omuz silkti. Sonra yanıma sırtüstü yığıldı. "Önce senin tadına bakacağım."

Doğrudum ve yüzüne baktım, içim bu düşünceyle şimdiden zonklamaya başlamıştı. "Tadıma bakmak mı?"

"Tadına bak," dedi gözleri parlayarak, "Atla gemiye, güzelim."

Ben de öyle yaptım, yüzüne yaslanırken yatak başlığına tutundum. Dilini içime soktuğunu hissettiğimde kendimi yeniden kaybettim.

Bu seferki orgazmım daha yavaş, daha tatlı ama daha az harika değildi ve işim bittiğinde Liam beni yüzüstü çevirdi. Beni ellerimin ve dizlerimin üzerine kaldırdı ve sonra sıcaklığının kaybolduğunu hissettim.

Omzumun üzerinden bakarak çantamdaki paketten bir prezervatif daha almasını izledim. Beni görünce durgunlaştı, gözleri karardı, yüz hatları şehvet ve kararlılıkla sertleşti.

"Sen hayatımda gördüğüm en seksi şeysin," dedi, şişen ereksiyonu bana doğru aceleyle dönerken bunu kastettiğini kanıtlıyordu.

Başım omuzlarımla arasına düştü, saçlarım yatağa sürtündü ve prezervatif paketinin kırıma sesiyle karnım beklentiyle çırpındı.

"Ah!" İçimde yavaşça kayarken sırtım eğildi, işkence gibi yavaşça. "Liam," diye yalvardım. "Oh Tanrım."

Ama acele etmemeye kararlıydı, nazik hareketlerle içime girip çıkarken ellerini kıkımın üzerinde gezdiriyordu. O sihirli elleri kaburgalarımın üzerinde gezindi ve kollarını bana doladı.

Beni ellerimden tutup kaldırdı ve üzerine oturttu, başımı omzuna yasladım.

"Çok güzelsin," dedi kısıp sesle, göğüslerimi avuçlarının arasına aldı ve beni ağlatan lezzetli bir sıkma hareketi yaptı. "Ve harika hissediyorsun. Çok harika."

Kolumu boynuna doladım ve yavaş, derin hareketlerle sikişinin üzerinde aşağı yukarı zıplarken gözlerimi kapattım.

Bu seksti, cořkuyla dűřűndűm. Sonunda, bu iyiydi, harika seks deęil, řAřIRTICI kanlı MUHTEřEM seks deęil.

Vicdanıma sızan ilk şey, boyum boyunca bastırılmış bir bedenın sert sıcaklığıydı. Bacaklar da benimkilere dolanmıştı. Benimkini gıdıkladayan hafif kıllı bacaklar.

Dűn gecenin anıları gűzlerimin űnűnde canlanırken, hűlű tam olarak uyanamamıř bir halde sırttım.

Sıcak dudaklar omzumu űptű. "Gűnaydın," diye fısıldadı Liam kulaęıma.

Bařımı onunkine doęru çevirerek uykulu gűzlerimi araladım ve bulanık yakıřıklı yűzűne baktım. "Gűnaydın." Sabun kokuyordu ve saçları nemliydi. oktan duř almıř olmalıydı.

"ok yakında çıkış yapmamız gerekiyor."

" kaç?" Mırıldandım. Kendimi bitkin hissediyordum. "Sabah on buçuk."

İnledim. "Daha birkaç saat űnce uyuduk." ok fazla seks yapmıřtık. Bir sűrű ve bir sűrű harika seks.

Bana bir gűlűmseme verdi, ama bu gűzlerine ulařmayan ilk gűlűmsemesiydi. "Farkındayım."

Kendimi űřűműř, gergin ve birdenbire uyanmıř hissederek yataktan çıkıřını izlerken donakaldım. İ çamařırını ve kot pantolonunu çekiřtirirken, "İyi misin?" diye sordum.

Daha űnce hiçbir erkekle ilk buluşmada yatmadığım için, içimdeki korkuyla bunun tek seferlik olup olmadığını merak ettim.

gece standı ve sadece ben bilmiyordum.

Liam fermuarını iliklerken durup doğrudan gözlerimin içine baktı. "Konuşmamız gerek."

Dehşet tüm vücuduma yayıldı ve bacaklarımın arasındaki ağrıyı ve aşırı cinsel kullanımdan dolayı kaslarımdaki sancıları görmezden gelerek hızla yataktan çıktım. Çıplaklığımı umursamadan yerdeki tüm giysilerimi topladım. Liam'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, ama dün gecenin aksine bu bende onu yatağa atıp tekrar hınzırca sevişme isteği uyandırmadı.

Üzerimdeki son giysi olan balıkçı yakamı da çıkardıktan sonra çantamı yerden kaptım.

Liam kaşlarını çattı. "Nereye gidiyorsun?" "Bu fırça atma olayı, değil mi?"

Kaşlarını çattı, kızgın görünüyordu. "Hayır, değil."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, bu adamın beni bir günden çok daha uzun süredir çıktığım erkeklerden daha savunmasız hissettirebilmesine hayret ettim!

Bir tişört ve flanel gömlek giyerek omuz silkmelerini beklerken, ne hakkında konuşmamız gerektiğini hayal etmeye çalıştım. Eğer bana fırça atmıyorsa ve korunuyorsa, kaşlarının arasındaki ciddi kırıksıklığın sebebinin ne olabileceğini düşünemiyordum.

Bana doğru adım atarken yatağı işaret etti. "Oturur musun?" Öyle yaptım ve Liam bacaklarımız birbirine değecek şekilde yanıma oturdu.

Sessizliğini sürdürmesi beni çıldırtıyordu. "Yakın zamanda bir şey söylemeyi düşünüyor musun?"

İç çekerek başını biraz isteksizce salladı. "Sevgililer Günü'nden önce hayatımı altüst eden bir kadından bahsettiğimi hatırlıyor musun?"

Dehşet daha da yoğunlaştı. "Evet," dedim yavaşça.

"Şey..." elini kısa saçlarının üzerinde gergin bir şekilde gezdirdi, "Bu Sevgililer Günü gibi bir şeydi."

"Açıkla," diye ısırdım, ne demek istediğini tahmin ederken kanımın öfkeyle yanmaya başladığını hissettim.

"Ben nişanlıyım." Sanki az önce göğsüme attığı duygusal yumruğu bir şekilde yatıştırabilecekmiş gibi bana içli, yakıcı, özür dileyen bir bakış attı. "Yani, nişanlıydım."

"Öyle mi yoksa öyle miydi?" Tersledim. "İki farklı şey."

Liam irkildi. "Öyleydi. Yani... Onun adı Fiona. Üç yıl önce tanıştık. Mutlu olduğumuzu sanıyordum... Ta ki birkaç hafta önce bana iş arkadaşını becerdiğini söyleyene kadar. Birden çok kez. Farklı vesilelerle."

Kendimi sempatik hissetmeye bile zorlayamıyordum çünkü hâlâ bu bilginin etkisindeydim. Son yirmi dokuz saat içinde herhangi bir zamanda bana verebileceği bir bilgi!

"Hâlâ benimle evlenmek istiyor ama ben... Ben ona biraz zamana ihtiyacım olduğunu söyledim. Bu yüzden bu kamp gezisindeyim."

Acı, derin, iç burkan bir acı kalbimi kesti. "Yani ben intikam mıyım?"

"Tanrım, hayır." Elimi kavradı, ama ben elimi ondan çekip aldım ve tüm vücudumla odayı geçerek aramıza çok ihtiyaç duyduğumuz mesafeyi koydum.

Kapıya baktım, onun için bu kadar acı çekmenin nasıl mümkün olduğunu merak ediyordum.

"Hazel, seninle tanışmayı hiç beklemiyordum."

"Bu da ne demek oluyor?" Fısıldadım.

"Aramızda bir bağ var demek."

Ona ters ters bakarak döndüm. "Dün gece benimle defalarca seks yaptın. Nişanlın Fiona bir kez olsun aklına gelmedi mi?"

"Hayır." Ayağa kalktı, ifadesi sertti. "Bir kere bile. Dün gece kendimi sana kaptırmıştım. Ve sen de bana aynı şekilde kapılmadığını söyleyemezsin."

"Ama benim nişanlım yok."

Bir elini yüzüne götürdü ve inledi. "Bu çok berbat bir durum."

"Bana dün herhangi bir noktada ondan bahsedebilirdin. Konuşmadık değil ya. Aslında... Sana kimseye anlatmadığımı bazı şeyler anlattım."

"Biliyorum. Ben sadece... Ben sadece seni bir süreliğine tutmak istedim. Sana söylersem çekip gidersin diye düşündüm."

"," diye kabul ettim. "Çünkü seni tanımıyorum Liam.

Gerçekten tanımıyorum. Senin sadece bir oyuncu olmadığını kim söyleyebilir?" "Ben ." Bana doğru yürüdü ve pazularımı

kavradı,

Beni kendine çekti. "Yapmayacağımı biliyorsun. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Bunu planlamıyordum-"

"Az önce oldu," diye bitirdim, kelimeler acıydı.

"Yapma." Alnını alnıma bastırdı ve ben de ona sarılıp sallanmak istediğim için ondan nefret ettim. "Bu mantıklı değil... ama sen beni tanıyorsun. Ben de seni tanıyorum."

Hiç mantıklı gelmedi. Ama iki dakika öncesine kadar ben de aynı şeyi düşünüyordum. Ama bu gerçektir. Peri masalı gibi bir aşk hikayesi değil.

"Ona geri mi dönüyorsun?"

Liam geri çekildi ve yavaşça başını salladı, her baş sallama beni daha da derinden yaralıyordu. "Onunla her şeyi konuşmak için. Sen ve ben... Bu çılgınlık, değil mi? Birbirimizi bir gündür tanıyoruz. Ben onu üç yıldır tanıyorum. Bunu yapmamak haksızlık olur... Yani... demek istediğim... lanet olsun," bakışları komodinin üzerindeki çalar saate kaydı. "Çıkış yapmamız gerekiyor. Odandan eşyalarını topla ve benimle aşağıda buluş. Bir yere gideriz ve bunu konuşuruz."

Bir yere gidip konuşmak mı? Ne hakkında? Nişanlısına nasıl geri döneceği hakkında mı? Bu konuda konuşmaya gerek yoktu, bana güzel şeyler söylemesini sağlamaktan başka, böylece gittiğinde kendini bir bok gibi hissetmeyecekti.

Bu konuda tartışmak istemediğim için uyuşukça başımı salladım. Bir gün sonra bir adama aşık olmak.

Ne salak ama.

Kapısının dışına çıktığımda hızlı hareket ettim. Süper hızda. Almam gereken tek şey hâlâ dolu olan sırt çantamdı ve onu sırtımda taşıyarak kaçarken neredeyse aşağıya düşüyordum. Odamın ücreti kartımdan çekilmişti, bu yüzden vakit kaybetmedim. Liam beni kontrol edebilirdi. Piç kurusu en azından bunu yapabilirdi!

Adrenalin seline kapılmıştım. Aceleyle karavanıma gidip sırt çantamı içeri atarken titriyordum. Hana hızlı bir bakış attıktan sonra gözyaşlarım dökülmeye başladı

yanaklarım. Öfke ve acı içime doldu ve çığlık atmak istedim.

Sürücü koltuğuna atladım ve muhtemelen lastik izleri bıraktım, o kadar sert geri döndüm ve o kadar hızlı döndüm ki oradan çıktım.

arasından dikiz aynasına baktım ve Liam'ın arkamdan bağırarak otoparka koştuğunu gördüm. Sırt çantasını düşürdü ve tekmelemeye başladı. Tam gözden kaybolmak üzereyken, başını ellerinin arasına alarak kamburunun üzerine düştü.

Ve sonra gitmiştim.

"Lanet olası Sevgililer Günü," diye hıçkırdım.

Üç ay sonra

Liam Brody ile tanıştığımdan beri hayatım epey değişmişti. Bazen buna inanamıyordum bile.

Öncelikle, Glasgow'a dönüp ailemin ve arkadaşlarımla yanına gittiğimde kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Kaderin garip bir cilvesiyle bir adamla tanıştığımı, aşık olduğumu ve bir gün içinde kalbimin kırıldığını onlara nasıl söyleyebilirdim?

Bana bile saçma geldi.

Ama göğsüm sürekli ağrıyordu. Romantik komedilerde ağladım, ama mutlu, neşeli, duygusal bir ağlama değildi bu. Hayır, nefret dolu, kıskanç, acı gözyaşları döktüm ve sonra televizyona bir şeyler fırlattım.

Hiçbir şey beni heyecanlandırmıyordu. Günlerimin üzerinde bir karabulut vardı.

Arkadaşlarım bu konuda yorum yaptı. Johnny bana şöyle bir baktı ve auramın siyah lekeler olduğunu söyledi.

kastetmiştim. Kõřemdeki cevaplar bile o kadar karamsar ve iç karartıcı hale gelmişti ki editörüm beni "fikirlerimi toparlamam ya da kendimi işsiz bir şekilde kıcımın üstünde bulmam" konusunda uyarmak zorunda kaldı.

Aslında o an beni kurtardı.

Kendime gerekiyordu. Liam Brody bunu bana yapmayacaktı! Hiçbir erkek yapamazdı! Devam etmem gereken bir hayatım vardı.

Yaptığım ilk şey Johnny ile konuşmak oldu. Kardeşim gezegendeki en hevesli adamdı. Yanak kaslarının biz insanların gülümseme dediğı şekilde hareket edebildiğini bilmediğı anlaşılan nişanlısı Marie ile nasıl birlikte olmuştu, hiçbir fikrim yoktu. Her neyse, kariyer değışikliğı için duyduğı coşku tam da ihtiyacım olan şeydi.

İşimi bırakıp iki yatak odalı küçük evimi satışa çıkardığımdaya Grant son derece endişelense de Douglas benim sorumluluk alma tavrımdan etkilendi. Ağabeylerimden gelen karışık eleştiriler karşısında, bir kereliğine onların fikirlerini bir kenara bırakıp içgüdülerime göre hareket etmek zorunda kaldım.

Johnny bir arkadaşına "Hazel'a Sor" adlı web sitemi ücretsiz olarak kurdurmuştu ve ben de tüm bakım masrafları için bir anlaşma yapmıştım. Ayrıca bağlantılarını kullanarak sitemle ilgili haberleri yayıyordu ve açılış makalemle ilgili çok sayıda paylaşım almıştım, bu da tavsiye isteyen insanlardan ilk e-postalarımı almam için yeterliydi.

Güçlü başlangıç e-postalarıydı. Bir tanesi iyileşmekte olan bir alkolik kadın hakkındaydı. İyileşmekte olan bir alkolikle evlenmişti. Yakın zamanda ilk evliliğinden olan oğlu bir araba kazasında ölmüştü ve yeniden içmeye başlamıştı. Kadın

Onu seviyordu ama ona ulaşamıyor gibiydi ve bu süreçte kendini kaybetmekten korkuyordu. Cevap vermesi zor bir mektuptu ama ihtiyacım olan da buydu. Umutsuzca yardıma ihtiyacı olan birine gerçekten yardım etmenin zorluğu.

İlk iki mektuba verdiğim tavsiyeler Facebook'ta bir sürü yorum ve paylaşım aldı. İnsanlar benim anlayışlı, nazik ve aynı zamanda komik olduğumu düşündüler. Yalan söylemeyeceğim, bu bir tür ego artışıydı. Tüm bunlardan daha da iyisi, orijinal yazarlardan aldığım yanıt e-postalarıydı, tavsiyemin yardımcı olduğunu ve onlar için çok şey ifade ettiğini söylüyorlardı. Kendim ve yaptığım şey hakkında ilk kez iyi hissetmemi sağladı... şey... hiç.

Daha fazla e-posta geliyordu, insanlar rehberlik istiyordu ve ben bu konuda iyimser hissediyordum.

Arabamı satmıştım ve evim de satılıktı. Yakında satmayı umuyordum. Büyüdüğüm yere, Hamilton'a geri taşınmayı planlıyordum. Online kariyerimi başlatmaya çalışırken bölgede karşılayabileceğim birkaç tek yataklı daire vardı.

Arkadaşım Shona'ya "Bunu bana iki kez yapmana izin verdiğime inanamıyorum," diye homurdandım. Belli bir Amerikalıyı düşünmeyecek kadar inanılmaz derecede meşgul olma planımın bir parçası olarak, süper fit arkadaşım Shona'nın beni sabah koşularına çıkarmasına izin vermeye karar vermiştim.

Beş dakika içinde göğsüm yanıyormuş ve bacaklarım ağırlıklarla bağlanmış hissettim. Her dakikasından nefret ettim.

Köşeyi dönüp sokağıma doğru yürürken bana bir şişe su uzattı. "Sadece dayanıklılığını artırman gerekiyor."

Ona bir bakış attım. "Uzun mesafe koşabilmek neden gerekli?"

"Ya bir gece eve kadar takip edilseydiniz ve muhtemel saldırganınızdan kaçmanız gerekseydi? Ya da 28 Gün Sonra gerçek olsaydı?"

"Eğer 28 Gün Sonra gerçek olursa, ciğerlerim patlamadan kaçmama yetecek kadar dikkatlerini dağıtmak için seni zombi piçlerinin üzerine atacağım."

Shona sıırttı. "Beni sevmene bayılıyorum."

Belime bağladığım küçük keseden anahtarımı çıkardım ve Shona yanımdan geçerken eğilip postayı alarak evime girmemize izin verdim.

"Hiç meyveniz var mı?"

"Belki biraz muz," diye homurdanarak mektupları karıştırdım. Sürpriz bir şekilde, çalıştığım derginin bu haftaki nüshasını paketin içinde buldum.

"Muz demişken," dedi Shona ben mutfağa girerken, "ofisimde çok seveceğinizi düşündüğüm yeni ve lezzetli bir stajyer var."

"Stajyer mi?" Dikkatim dağılmış bir şekilde postayı yere atıp derginin lastiğini çektim. Sayfaların arasından üzerinde sadece adımın yazılı olduğu bir zarf fırladı.

"Evet. Senden biraz daha genç ama yemin ederim kıcı olgunluk seviyesindeki bu farka değer. Artı, söylentiye göre

var," diyerek bir muzı havaya kaldırdı ve sırttı, "Çok iyi donanımı var."

"İlgilenmiyorum," diye mırıldandım ve zarfın içinden bir not çıkardım.

"Altı ay oldu. Bu bir kadın için iyi bir görüşme olmadan geçirilemeyecek kadar uzun bir süre."

"Benim vibratörüm
var." "Aynı şey
değil."

"Shona, bir dakika çeneni kapa."

"Çok güzel," diye homurdandı.

Ona bir bakış attım ve kaşlarını çatarak bana doğru geldi,
"Ne oldu?"

Notu elime aldım. Kadınsı bir yazıyla karalanmış kelimeler vardı:

I düşündüm sen olabilir olmak ilgilenen için
okuyun Bu haftanın tavsiye köşesi.

J

Halefiniz

Sevgili Lola

"Bu da ne böyle?" Shona omzumun üzerinden okuyarak mırıldandı.

Rahatça omuz silktim, oysa içimde rahatlıktan başka bir şey hissetmiyordum. Aslında sanki adrenalınle vurulmuş gibi hissediyordum. Sanki tüm vücudum bir şey bekliyordu, bu şeyin ne olabileceğini bilmesem de.

Ellerim titreyerek dergiyi köşeye doğru çevirdim.

Bir zamanlar bu sayfada bana biraz benzeyen bir kızın karikatürü vardı ve yanında SEVGİLİ HAZEL yazıyordu. Onun yerini oldukça şık bir kızıl saçlı kızın fotoğrafı ve üzerinde DEAR LOLA (SEVGİLİ LOLA) yazısı almıştı.

Her hafta en ilginç sorun mektubu renkli bir kutu içinde sütunun ortasına yerleştiriliyor ve diğerlerinden daha büyük bir punto ile basılıyordu.

Okumaya başlar başlamaz kalbim çarpmaya başladı.

Shona arkamdan yüksek sesle okumaya başladı. "Sevgili Lola, bu mektup aslında selefin Sevgili Hazel'a yazılmıştır. Onunla iletişim kurmanın başka bir yolu olmadığından ve sinir bozucu patronun bana kişisel bilgilerini vermediğinden, hatta uzun bir mesaj bile göndermediğinden (yardımsever bir adam), bunu ona ulaştırmak için tek umudumun bu olabileceğini düşündüm. Bu yüzden Hazel, bu köşeyi hala meraktan okuduğunu ya da halefinin nezaketine güvenerek belki sana bir kopyasını göndereceğini ummak zorundayım. Eğer bunu okuyorsan, üzgün olduğumu bilmeni isterim. O sabah sana söylemem gereken şey, bir gün içinde sana aşık olmanın mantıklı olmadığını bilsem de, bunun gerçekleştiği idi. Sana aşık oldum. Bundan vazgeçmek gibi bir niyetim yoktu. Sadece bundan sonra nereye gideceğimiz hakkında konuşmak istedim. Ne de olsa seninle yeni bir başlangıç yapmayı ummadan önce halletmem gereken bitmemiş işlerim vardı. Ama ben bunu istiyordum. Seninle. Ve bunu açıkça belirtmeliydim.

Yemin ederim, otoparkta arabayı sürüp gidişini izlediğim, adın dışında hakkında hiçbir şey bilmediğimi bildiğim o andan daha kötü hissetmemiştim. Soyadını bile. Sadece Hazel.

İskoçya'da kaç tane Hazel yaşadığını biliyor musunuz? Çok fazla. İç karartıcı sayıda Hazel ve istediğimi bulma umudum çok az. Çaresiz ve güçsüz hissederek gidişini izlemek, bunun delilik olup olmadığının umurumda olmadığını fark etmemi sağladı. Umurumda değil. Dharma & Greg'i bile izledim. Komikti. Hoşuma gitti. Anladım.

Anladın mı? Sen de benim kadar sert düştün mü?

Eğer yaptıysan, geceyi birlikte geçirdiğimiz barda benimle buluşmanı istiyorum. Benimle 16 Mayıs saat 15:00'te orada buluş.

Seni her gün özlüyorum. Liam." Shona bana döndü, gözleri yüzümden akan yaşları takip ediyordu. "Liam kim? Ne kaçırdım ben?"

Ona cevap vermek yerine kollarımı ona doladım ve o da beni hemen yakaladı. Beni nazıkçe sustururken omzunda ağladım ve sonunda kendimi sakinleştirmeyi başardığımda gitmeme izin verdi. Titreyen bir elimle ıslak yanaklarımı sildim. "Lanet olası Sevgililer Günü," diye hıçkırarak güldüm.

Endişeyle kaşlarını çattı. "Ne?"

"Sevgililer Günü'nde bir adamla tanıştım. Aşık oldum." "Bir günde mi?" dedi inanamayarak.

Başımı salladım. "Bir gün içinde."

Arkadaşım bir süre bana deliymişim gibi baktı ve sonunda iç çekti. "İkinizin de

sadece gerçekten, gerçekten sarhoş musun?"

Tüm hikayeyi anlatmadan asla anlamayacağını bildiğim için en başından başladım; beni ormanda i amaşırlarımla yakaladığı andan, ona açıklama yapma şansı vermeden hızla yanından uzaklaşmama kadar.

Hikâyemin sonunda bana hayretle bakıyordu. "Bu hayatımda duyduğum en fevkalade romantik şey."

"Evet."

"Sen gidiyor için Git, değil mi?" o KAPILDI yukarı ve bana el salladı. "Yapmak zorundasın!"

Ani dönüşüne güldüm. "Evet, gidiyorum."

Ciyakladı ve bir ocuk gibi bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Aman Tanrım, aman Tanrım! Hangi tarih demişti?"

"Ayın 16'sı," diye aceleyle telefonuma baktım, "Yani-"

"Bugün! Lanet olası bugün!" Shona ağladı.

Haklı olduğunu fark ederek arkamı döndüm. "Lanet olsun."

"Tamam, kaç?" Fırının zerindeki dijital saate baktı. "Tamam. Saat on bir. Bolca zaman var."

"Bar Fort William'da. Üç saatten fazla uzaklıkta! Arabanı dn almam gerekecek. Ve duş almam lazım. Terli ve iğrenç bir şekilde gelemem. Ahh!" Koşarak yanından geçip yukarı ıktım.

"Başaracaksın!" diye bağırdı arkamdan. "Başarmak zorundasın! Artık bu işe yatırım yaptım! Eğer başaramazsan, kıcına tekmeyi basarım!"

Taekwondo'da siyah kuşak sahibi olduğu için Shona'nın bunu yapabileceğinden hiç şüphem yoktu.

Hayatımda hiç bu kadar hızlı duş almamıştım.

Fort William'a kadar tüm yol boyunca hız yapmamam için kendime koçluk yapmak zorunda kaldım. Arada bir ayağım kendi başına hareket ediyordu ve Shona'nın Golf'ünün hız göstergesine baktığımda limitin on mil üzerinde olduğumu görüyordum.

Beynim sürekli çalışıyordu.

Tüm bunların ne kadar çılgınca olduğu konusunda kendime nutuk çekip duruyordum ve sonra kalbim Liam'ın bana hissettirdiklerini hatırlayarak kafama siktir olup gitmesini söylüyordu. Bir gün. Sadece bir gün. Ama o bana kendimi tanıdığım herkesten daha ilginç, daha huzurlu ve daha güvende hissettirmişti.

Ve seks.

"Ah seks," diye inledim, sadece hatırlıyordum.

Geçtiğimiz birkaç ay boyunca o gecenin ayrıntılarını hatırlayarak vibratör kaynaklı birçok orgazm yaşamıştım.

Ve mektubu!

Tanrım, ne kadar romantikti?

Ama Lola... Lola'yı öldürmeyi aklımdan geçiriyordum! Editörümün bana bir mesaj iletmeyi reddetmesini anlayabilirdim çünkü kendisi dergiden ayrıldığı için bana son derece kızgın olan huysuz bir ihtiyardı. Ama Lola! Yayın gününe kadar beklemek yerine bana Liam'ın mektubunu gönderebilirdi. Onunla tanışmam gereken gün! İstan-bul'da bir barda tanıştığımızı biliyordu!

"Tavsiye veren köşe yazarları," diye . "Her şey dramla ilgili."

Saat üçe beş kala barın otoparkına hızla girdiğimde Shona'nın arabasının tekerleklerinin altında çakıllar yükseldi. Fort William'a bir manyak gibi koşarak gitmiş gibi görünmek istemediğimden, hissetmediğim bir rahatlıkla arabadan indim. Aslında kendimi Disney World'deki küçük bir kız gibi hissediyordum. En sevdiği Disney Prensesi'ni görmüş ama annesi elini bırakmadığı için koşup kendini prensesin yanına atmak yerine, annesinin belirlediği acı verici sakın tempoda yürümek zorunda kalmış bir kız çocuğu gibi.

Alçak topuklu botlarımla otoparktan geçip rahat bara girerken bacaklarım biraz titriyordu. Bar odasına girerken barmene titrek bir gülümseme verdim ve sonra Liam'ı bulmak için etrafı kolaçan ettim.

Orada değildi.

Kalbim kırıldı.

Bu da ne...?

Köşedeki büyükbabanın saatine baktığında üçe on kaldığını gördü.

Tamam.

Fiona'nın arabasının saati hızlıydı. Erkenciydim.

"Size bir şey getireyim mi?" diye seslendi barmen bana.

"Soda ve limon lütfen," dedim, bu an için tamamen ayık gerekiyordu.

"Oturun, ben ."

Başımı sallayarak teşekkür ettim ve titreyen bacaklarımı otoparka bakan bir pencerenin yanındaki masaya götürdüm. Liam'ın geldiğini görebilmek ve böylece kendimi hazırlayabilmek istiyordum.

Bu düşünce kendi kendime
homurdanmama neden oldu. Kendimi
nasıl hazırlayabilirdim ki?

Barmen içkimi masaya koyup ona gülümseyerek teşekkür
ettim.

Liam'ı tekrar görme ihtimali beni heyecanlandırmakla
kalmıyor, aynı zamanda dehşete düşürüyordu. Ya birlikte
geçirdiğimiz o bir gün, onunla birlikte olmanın gerçekliğini
karşılayamayacak kadar efsaneleşmişse?

Ve eğer birlikte olmaya karar verirsek, her şeyi nasıl ? O
Aberdeen'in dışında yaşıyordu. Ben Glasgow'da yaşıyordum.

Her yerde yaşayabilirsin.

Bu ısrarcı düşünceyi görmezden gelmeye çalıştım. Bir
gündür tanıdığım bir adamla birlikte olmak için
Aberdeenshire'a taşınmak delilik olurdu.

Ama istiyorsun.

Ben istedim.

Kahretsin, boku yemiştim.

"Geleceğini umuyordum."

Arkamdan gelen sesle kolumdaki tüm tüyler diken diken
oldu ve donakaldım. Dönüp baktığımda Liam Brody'nin
masanın etrafında dolaşıp karşımdaki koltuğa oturduğunu
gördüm. O muhteşem yeşil gözleri o sırada yüzümden hiç
ayrılmadı.

Tanrım, hatırladığımdan daha da yakışıklıydı.

"Tanrım, çok güzelsin," dedi usulca. "Ne kadar güzel
olduğunu unutmuşum."

Gülümsedim, aptalca, kız gibi gözyaşlarım gözlerimin kenarlarına batıyordu.

"İşte " diye sıırttı. "Şu gamzeler." "Bunlar mı?" Alay ederek onları işaret ettim.

Başını salladı ve uzun, titrek bir nefes verdi. "Endişeliydim. Gerçekten endişelendim. Mektubu göremeyeceğini düşündüm."

"Yaptım. Bu sabah. Buraya gelirken hız sınırını birkaç kez aşmış olabilirim."

Güldü ve sadece onun bana hissettirebildiği o sıcak sızı göğsümü kapladı. Dakikalar gibi gelen ama belki de sadece saniyeler olan bir süre boyunca öylece oturduk, birbirimize baktık, birbirimizi içimize çektik.

"Son birkaç aydır senin gerçek olup olmadığını merak ettiğim anlar oldu."

Başımı salladım. "O anları yaşadım." "Seni özledim."

"Ben de seni özledim." Gülümsemem biraz duraksadı. "Ama... Fiona?"

Liam iç çekti. "Eve gittim ve ondan temelli ayrıldım. Başından beri niyetim buydu. Tanışmadan önce bile. Bana ihanet eden biriyle birlikte olamazdım. Ve fark ettim ki eğer bir kadınla tanışıp ona bir günde herkesten daha çok aşık olabiliyorsam, o zaman Fiona'yla yaşadığım şey zaten gerçek değildi."

"Ben de sana aşık oldum." Masanın öbür ucuna uzandım ve elini kendi elimle kapattım. "Açıklamana izin vermediğim için özür dilerim. Ben sadece... Ben sadece

Bana üzgün olduğunu ama eve, nişanlının yanına gideceğini söylediğinde ne kadar incineceğini görmek için."

"Muhtemelen aklından geçen şeyin bu olduğunu fark ettim." Elimi sıkıca kavradı.

Heyecan ve korku içimde birbirine karışırken dudaklarımdan kahkahalar döküldü. "Biz deliyiz. Herkes deli olduğumuzu düşünecek."

Masanın üzerinden bana doğru eğildi. "Herkesin canı . Ve her neyse," aniden ayağa kalktı, elimi hafifçe çekti, böylece ayağa kalkmaktan başka seçeneğim kalmadı. Beni vücuduna doğru çekti ve bakışlarıyla buluşmak için başımı geriye eğmek zorunda kaldım. Ne kadar uzun boylu olduğunu unutmuşum. Saçlarımı yüzümden geriye doğru fırçalayan Liam, yanağımı avucunun içine aldı ve eğilerek dudaklarıma doğru mırıldandı: "Torunlarımıza anlatmak için ne harika bir hikâye."

Onun çirkin romantizmine içten içe hoşuma giderek güldüm ve kendimi bu çılgınlığa bırakarak rahatlardım. "Ne yani? Büyükbabalarının büyükannelerini ormanda donuyla yakaladığını mı?"

O gülerken vücudum onunkine karşı sarsıldı. "Harika bir hikâye. Hayatım boyunca o ormanda benden kaçan küçük sevimli kıçının görüntüsünü unutmayacağım."

Kollarımı ona dolayarak daha da yaklaştım. "Peki şimdi ne olacak?"

"Her seferinde bir gün. Birlikte." Beni usulca öptü, ama belimi kavrayışındaki açlığın ısırığını hissettim, toplum içinde olduğumuz için kendini tuttuğu açlığı.

"Bir oda tutalım," diye fısıldadım.

Gözleri karardı. "Çoktan yaptım."

Sırıttım. "Çok küstahça davrandın." Şakacı bir şekilde kıcımlı okşadı. "Çok küstahça."

Hiç karşı koymadan beni bardan çıkarıp üst kata götürmesine izin verdim.

"Ve düşünsene," diye mırıldandı, elleri sanki kendine engel olamıyormuş gibi vücudumda geziniyordu. "Yıldönümümüz Lanet Sevgililer Günü'nde olacak. Birdenbire ona verdiği isim yepyeni bir anlam kazandı."

Gözlerindeki seksi vaatler karşısında beklentiyle ürperdim.

"O zaman her günü Sevgililer Günü yapalım."

Liam kapıyı arkamızdan çarparak kapattı ve beni yatağa doğru yönlendirmeye başladı. "Bunu planlıyorum."

Son

Yazar notu:

Hiçbir kadına, kendilerini ormanda donları ayak bileklerindeyken yakalayan yabancı bir adamı karavanlarına davet etmelerini asla tavsiye etmem. Ya da bir gün boyunca onu takip etmelerini.

Tabii Liam Brody değilse ;)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.